

PREUS DE LES LOCALITATS

Sense entrada

Llotges pati	Ptes. 40.—
» amfiteatre	» 35.—

Amb entrada

Sillons pati i amfiteatre	Ptes. 8.—
Circulars pati	» 6.—
Graderies pati.	» 4.—
Setis galeria primer rengle	» 4.—
» » segon a cinquè rengle	» 3.—
Entrades generals	» 2.—

AVIS: Es venen localitats al magatzem de música UNION MUSICAL CASA WERNER Passeig de Gràcia, 54 de 4 a 7 tarda, i el dia del concert a la guixeta del Palau.

Palau de la Música Catalana

Dissabte 7 d'Octubre a les 10 de la nit

RECITAL UNIC

per la il·lustre mezzo soprano russa

ELENA SADOVEN

del Gran Teatre del Liceu, Opera i Opera Comique
de Paris i Scala de Milan

Pere Vallribera

pianista

CONCERTS CATALONIA

CANÇÓ DE L'OBLIT

Boireta del matí,
escampa't una mica;
esborra el turó verd,
amaga la masia,
les canyes del camí
i l'ombra de l'eixida.
Boireta del matí,
melangiosa i tendra!
Atura l'oratjol,

allunya la pineda,
i mulla, mar endins,
les cofes i la vela.
Boireta del matí,
emboira'm la mirada.
Ets dolça com l'oblit.
Adéu, la vinya clara!
Que lluny l'alè del mar
i els brucs de la muntanya!

TOMÀS GARCÉS

RECANÇA

Qui sentís, renovellat
per la bruixa entesa,
aquell gust precipitat
de la juvenesa,
pluja i vent arremorat,
i l'acàcia en tot esclat
i deixant per l'empedrat
florida estesa!

Ah, l'anar sota l'aiguat
com fent-li escomesa,
d'un sonet mig començat

en l'embriaguesa,
i amb paraigua foradat
i la lluna pel forat,
i rient a mon costat
una noia encesa!

Qui sentís, renovellat
per la bruixa entesa,
aquell gust precipitat
de la juvenesa!...

JOSEP CARNER

CANÇÓ DE PASSAR CANTANT

Si ve l'abril tremolant,
i el ventet que no reposa,
i el perfum de Dijous Sant,
noia, no cullis la rosa:
passa cantant.

Si les trampes van picant,
si treuen vestits de festa
la geganta i el gegant,
noia, no llancis ginesta:
passa cantant.

Si la gent ploriquejant
camina amb la vista baixa,
si va la creu endavant,
noia, no guaitis la caixa:
passa cantant.

Si t'escomet un galan,
tot tendresa, tot deliris,
defallint i sospirant,
no l'escoltis, ni te'l miris:
passa cantant.

Si una vella xiuxejant
t'augura una mala estrella,
i et diu que se't marciran
aquests aires de poncella,
i aquesta galta tan bella
no durarà ni un instant,
noia,riu-te'n de la vella:
passa cantant.

JOSEP M.^a DE SAGARRA

Palau de la Música Catalana

Audició Intima de Cançons del Mestre Toldrà

Sopran:

Montserrat Salvadó

de l'«Orfeó Català»

Pianista:

Mtre. Eduard Toldrà

Dissabte, 6 de Juny de 1931

a les deu del vespre

Copiós i escaient és el repertori català de cançons per a piano i cant. Tots els nostres compositors més distingits ens han donat, qui més qui menys, unes belles mostres d'aquest important gènere de la lírica musical. Essent la cançó popular tradicional la base característica del nostre musical renaixement, era conseqüència lògica aquesta primerenca floració entre nosaltres de la cançó artística, que no és res més que una derivació d'aquella cançó racial passada pel sedàs del temperament del poeta i del músic. Aquests, la cançó del poble l'estil·litzen, se la fan seva i la transformen en substància pròpia, i la intel·ligència i la fantasia, l'emoció cordial, el refinament estètic i la nova manera que la continua evolució de l'art porta, fan d'aquell substratum, quan s'identifica en un temperament sincer i un instint agut, una vera creació individual.

Aquest és el cas de N'Eduard Toldrà compositor. Temperament musical finíssim, artista equilibrat de seny i sensibilitat, intel·ligència aguda i culta, la seva obra artística està avalorada per tots aquests antecedents magnífics. La seva música es distingeix per un gran equilibri de la idea amb la forma i el seu estil no és el d'un lirisme desbordant, ni respon, com el de molts joves compositors d'avui dia, a una descordada pruija de novetat. Ell s'ha trobat a sí mateix, precisament perquè no s'ha preocupat de la novetat a ultrança. Però, tan mateix, en sentir les seves cançons s'hi troba tota una vera i distingida personalitat. La poesia triada i musicada per ell ressona tota amb nova vida, amb un dinamisme i distinció tan natural a ella mateixa, que sembla que la música ha estat creada pel mateix poeta. Poesia moderna postvuitcentista, poesia del bell dir i de l'emoció discreta, que no espardeix els sentits i que moltes vegades la fina ironia matitza d'una manera elegant. Dintre aquest gènere En Toldrà és un compositor model. La melodia, fresca i espontània, d'una austeritat ben catalana, i l'acompanyament que li crea ambient i serveix de comentari donen una nova vida al text poètic, sense descobrir esforç de cap mena i sense perdre mai la pruija musical que vivifica la composició.

La poesia d'En Carner, amb el seu bell i distingidíssim discret, la finor idíl·lica d'En Garcés, totes les belles poesies posades en música per En Toldrà, prenen una nova valor que intensifica el text amb un dinamisme cordial i lluminós. Moltes d'aquestes cançons són un vertader model dintre el gènere. Nosaltres creiem que és un pecat el que moltes d'elles restin oblidades en el repertori dels nostres artistes liederistes i que la major part d'elles ni tan sols siguin publicades.

Tan debò que aquesta sessió que l'ORFEO CATALÀ ofereix als seus socis i als nostres crítics musicals, gràcies a l'amabilitat del mateix Toldrà, qui, sense ésser un pianista d'ofici, fa l'esforç d'acompanyar ell mateix les seves cançons, i gràcies a la gentilesa de la Srta. Salvadó, posseïdora d'una vera vocació, d'una veu humil i seductora i d'un bell i escaient estil; tan debò, diem, que aquesta audició serveixi per a despertar el reconeixement de la valor d'aquestes petites obres, que nosaltres creiem són meritíssimes en la producció musical catalana de nostres dies.

LLUÍS MILLET

per finestra que no es tanca
un retall tot blau de cel;
i per criats que em despertin
un qui-qui-ri-que i un bel.
Allí dalt de la muntanya
tan enlaire, tot hi és:
la riquesa ben colgada
perquè l'home la fangués;

l'alegria entre fretures
com rosada entre esbarzers;
la salut, entre l'orenga
i la flor del penical;
aterrat amb creus de palma
el dimoni en un fondal;
i Nostre Senyor devora,
estadant del pis de dalt.

JOSEP CARNER

PLATXÈRIA

Dolça amigueta, juguem a fet
o a corretgeta, o a bell indret.
Dolça amigueta, no tinguís pò:
ni he d'allunyar-me, ni en cap recó
fer-te malícies o bé el distret
si acàs et cremes o ets a l'indret
on he amagada la teva flò:

si tu ets manyaga, jo seré bo.
Dolça amigueta, tornem al joc,
la teva escala farà de toc.
Si tu m'atrapes no et besaré,
si jo t'atrapo perdonaré
que no m'estimis. Ja em somriuràs.
Si et cau la trena, jo et faré el llaç.

J. SALVAT PAPASSEIT

ANACREONTICA

Un dia Amor — ai trist,
per tot sempre hi ha noses! —
distret no havia vist
l'abella entre unes roses
i al dit ve ser fiblat
perquè amb barroeria
l'havia despertat.
Amor enfelleït
pica de peus i plora,
no veu ningú a la vora
i vota i corre prest
a la gentil Citera
que sempre Amor espera.
«Oh mare, só perdut! —

li diu. — Ai las, jo em moro!
No em renysis perquè ploro,
que m'ha picat el dit
aquell serpent petit
armat de fibla i ales
que abella per mon dol
ne diu el camperol.»
«Amor, això no és res
— ella respon. — i què,
aquest fiblar d'abella,
si penses en aquella
ferida que sofreix
qui ton dardell fereix?»

CLEMENTINA ARDERIU

CANÇÓ INCERTA

Aquest camí tan fi, tan fi,
qui sap on mena!
Es a la vila, o és al pi
de la carena?
Un llin blau, color de cel,
diu — Vina, vina! —
Però: — No passis! — diu un vel
de teranyina.
Serà recerca del gosat,
rossola ingrata,
o bé un camí d'enamorat
colgat de mata?

Es un recer per admirar
qui passi pena?
Aquest camí tan fi, tan fi,
qui sap on mena?
Qui sap si trist o somrient
acull a l'hoste?
Qui sap si mor sobtadament
sota la brosta?
Qui sabrà mai aquest camí
a què em convida!
I és camí incert cada mati,
n'és cada vida!

JOSEP CARNER

DIVENDRES SANT

L'oratge s'adormissa
i el cel és apagat,
ocells de la bardissa,
no desvetlleu l'Amat.

Els pobres ulls són lassos
quan l'hora baixa es fon
i han fatigat sos braços
tots els pecats del món.

La llum se n'és anada
del rostre sangonent;

sa joventut passada
com una rosa al vent.

Cloïa les parpelles
al capdamunt d'un rost;
de cara a les estrelles
clavat en una post.

L'oratge s'adormissa
i el cel és apagat;
ocells de la bardissa,
no desvetlleu l'Amat.

JOSEP CARNER

CAMINS DE FADA

Amor, faré una passera
damunt de la mar.
La pedra llisca lleugera
damunt de la mar.
Mon braç l'ha tornat alada.
Vola, que l'ombra morada
no sigui xarxa parada
damunt de la mar.

Si la gavina s'acosta,
fes via, brunzent.
Pedra, si és roja la posta,
fes via brunzent.

No et torbi l'escull, esquivia
l'abraçada fugitiva
del dofí. Sageta viva,
fes via, brunzent.

El mar té camins de fada,
blanc i rosa, Amor.
Els feia la pedra alada,
blanc i rosa, Amor.
Ves-hi, peu nu, rosa vera.
Oreig damunt la passera,
amb la teva mà lleugera
cull l'estel, Amor.

TOMÀS GARCÉS

CANÇÓ DE BRESSOL

De bon matí se n'ha anat;
tot just despuntava el dia
i l'estrella de l'amor
era un brot de tarongina.
La rosada del matí
era un plor de pedres fines.
Dorm, infant,
que ton pare n'és al camp
a collir menta florida.

Dorm, infant, que el son és dolç
i l'oratjol hi convida.
Demà, de bon dematí,
ton pare serà a la llinda.
Que et trobi dintre el bressol
com una estrella dormida.

Dorm, infant,
que ton pare n'és al camp
a collir menta florida.

TOMÀS GARCÉS

A MUNTANYA

Allí dalt de la muntanya
tot el bé de Déu hi tinc:
les roses de quatre en quatre
i els clavells de cinc en cinc,
l'estimada a la finestra,
l'ovella amb l'esquellerinc;
per rellotge el sol que toca

a cada hora un greny d'afrau;
el pollancre per la fressa,
i l'alzina per la pau;
i per gaudi, cada núvol
ala estès com una nau;
per jac d'or una pallissa,
per llumenera un estel,

PROGRAMA

I

ABRIL

MAIG

ELS ALBERCOCS I LES PETITES COLLIDORES

CANTICEL

EL GESSAMÍ I LA ROSA

ROMANÇA SENSE PARAULES

II

LES GARBES DORMEN AL CAMP

VINYES VERDES VORA EL MAR

DIVENDRES SANT

CAMINS DE FADA

CANÇÓ DE BRESSOL

A MUNTANYA

III

PLATXÈRIA

ANACREÒNTICA

CANÇÓ INCERTA

CANÇÓ DE L'OBLIT

RECANÇA

CANÇÓ DE PASSAR CANTANT

ABRIL

Trèmula rialla
de dia daurat;
ventiol que calla
en la immensitat.
Palpitant i jove
majestat d'abril;
vestidura nova
dels arbres. Subtil,
diàfana i clara
delícia del verd,

amb què el món, suau,
de llum s'és cobert
quan el fontinyó
tremolant, sentia
la seva foscó
tornada alegria.
Pluja lenta i blanca
de flors d'ametlla
qui cau de la branca
quan l'oratjol ve.

Noies pels portals,
finestra enramada;
festes matinals
xopes de rosada.
I passe d'abril
damunt de poncelles,
xanós i gentil
cantant caramelles.

TRINITAT CATASÚS

MAIG

Terra qui floreix,
mar qui s'encanta,
suavíssim bleix
de vida triomfanta.
Pluges cristal·lines,
aigües reflexant,
tendrons infantines
qui riuen brillant.
Claretat sonora,
navol qui s'hi perd,
aura qui eixamora
la tendror del verd.

Bordoneig suau
d'abelles. Profunda,
silenciosa pau
d'una hora fecunda.
Món rejuenit,
amor qui hi esclata,
deliciós oblit
de les nits de plata,
quan el pleniluni
de maig, silencios,
de qualche infortuni
sembla di a les flors.

TRINITAT CATASÚS

ELS ALBERCOCS I LES PETITES COLLIDORES

Diu Iris a Mirtila:
— O amiga, jo no sé!...
Tants d'albercocs hi deixes
al vell albercoquer?
— O Iris, prou m'agrada
menjar-ne pels camins,
i sentir l'or alegre
com raja boca endins.
Però el mal temps arriba:
i prop d'un flam rabent

jo sento a la teulada
ballar teules i vent.
I em plau que nostra mare
veient-nos entristits,
i com freguem els nasos
i com bufem els dits,
ens dugui, riolera,
quan cau la neu a floes,
un pot amb confitures
de préssecs i albercocs.

JOSEP CARNER

CANTICEL

Per una vela en el mar blau
daria un ceptre;
per una vela en el mar blau,
ceptre i palau.
Per l'ala lleu d'una virtut
mon goig daria,

i el tros que em resta, mig romput'
de joventut.
Per una flor de romani
l'amor daria,
per una flor de romani
l'amor doni.

JOSEP CARNER

EL GESSAMÍ I LA ROSA

Collita la rosa de dia
i de nit el gessamí:
el gessamí en una tanca,
la rosa al mig del jardí.
Lleument, dolçament gronxada,
la rosa mor en un si;

el gessamí, quan l'amada
s'ajeu, pal·lida, a dormir,
el té viu, sense saber-ho,
dins el seu cabell diví.
La rosa fa enamorar-se,
i el gessamí defallí.

JOSEP CARNER

ROMANÇA SENSE PARAULES

A la pica de la font
neda una rosa vermella,
acotada al raig del broc
hi beu una joveneta,
per la barba i coll avall
li regala l'aigua fresca;

els germanets més petits
riu que riu de la mullena;
ella riu i beu ensems
i al capdavant s'ennuega.
Tots es posen a xisclar,
s'esvaloten i s'alegren

i el més petit de tots
en bressol dins la caseta
en sentir aquell brogit,
tot nuet, riu i perneja
i es posa cantar tot sol
una romança sens lletra.

J. MARAGALL

LES GARBES DORMEN AL CAMP

Les garbes dormen al camp.
Deu els dó bona dormida.
Segueix la guatlla el reclam
— la marada avorrida.

Les garbes dormen al camp,
garbes seques sense vida.

Juliol ens duu l'aram
dins la posta beneïda.
Les garbes dormen al camp,
que la sega ja és finida.

Passa l'ouga com un llamp
sense fer cas de la brida.
Les garbes dormen al camp
i l'ombra s'ha esfereïda.

El repòs del verd fullam
a l'ocellada convida.

Ai, encara servo el ram,
i l'estimada és partida...
Les garbes dormen al camp,
Déu els dó bona dormida!

JOSEP M.^a DE SAGARRA

VINYES VERDES VORA EL MAR

Vinyes verdes vora el mar,
ara que el vent no remuga,
us feu més verdes i encar
teniu la fulla poruga,
vinyes verdes vora el mar.

que ara neix i ara fina...
Vinyes que dieu adéu!

Vinyes verdes, dolç repòs
vora la vela que passa;
cap al mar vincleu el cos
sense decantar-vos massa,
vinyes verdes, dolç repòs.

Vinyes verdes del meu cor...
Dins del cep s'adorm la tarda,
raim negre, pàmpol d'or,
aigua, penyal i basarda.
Vinyes verdes del meu cor...

Vinyes que dieu adéu
al llagut i a la gavina,
i al fi serrellet de neu

Vinyes verdes vora el mar,
verdes a punta de dia,
verd suau de cap al tard...
Feu-nos sempre companyia,
vinyes verdes vora el mar!

JOSEP M.^a DE SAGARRA

6
CANÇÓ DE L'OBLIT

Boireta del matí,
escampa't una mica;
esborra el turó verd,
amaga la masia,
les canyes del camí
i l'ombra de l'eixida.
Boireta del matí,
melangiosa i tendra!
Atura l'oratjol,

allunya la pineda,
i mulla, mar endins,
les cofes i la vela.
Boireta del matí,
emboira'm la mirada.
Ets dolça com l'oblit.
Adéu, la vinya clara!
Que lluny l'alè del mar
i els brucs de la muntanya!

TOMÀS GARCÉS

3
RECANÇA

Qui sentis, renovellat
per la bruixa entesa,
aquell gust precipitat
de la juvenesa,
pluja i vent arremorat,
i l'acàcia en tot esclat
i deixant per l'empedrat
florida estesa!

Ah, l'anar sota l'aiguat
com fent-li escomesa,
d'un sonet mig començat

en l'embriaguesa,
i amb paraigua foradat
i la lluna pel forat,
i rient a mon costat
una noia encesa!

Qui sentis, renovellat
per la bruixa entesa,
aquell gust precipitat
de la juvenesa!...

JOSEP CARNER

CANÇÓ DE PASSAR CANTANT

Si ve l'abril tremolant,
i el ventet que no reposa,
i el perfum de Dijous Sant,
noia, no cullis la rosa:
passa cantant.

Si les trampes van picant,
si treuen vestits de festa
la geganta i el gegant,
noia, no llancis ginesta:
passa cantant.

Si la gent ploriquejant
camina amb la vista baixa,
si va la creu endavant,
noia, no guaitis la caixa:
passa cantant.

Si t'escomet un galan,
tot tendresa, tot deliris,
defallint i sospirant,
no l'escoltis, ni te'l miris:
passa cantant.

Si una vella xiuxejant
t'augura una mala estrella,
i et diu que se't marciran
aquests aires de poncella,
i aquesta galta tan bella
no durarà ni un instant,
noia, riu-te'n de la vella:
passa cantant.

JOSEP M.^a DE SAGARRA

Palau de la Música Catalana

Audició Intima
de Cançons del Mestre Toldrà

Sopran:

Montserrat Salvadó

de l'«Orfeo Català»

Pianista:

Mtre. Eduard Toldrà

Dissabte, 6 de Juny de 1931

a les deu del vespre

Copíols i escaient és el repertori català de cançons per a piano i cant. Tots els nostres compositors més distingits ens han donat, qui més qui menys, unes belles mostres d'aquest important gènere de la lírica musical. Essent la cançó popular tradicional la base característica del nostre musical renaixement, era conseqüència lògica aquesta primerenca floració entre nosaltres de la cançó artística, que no és res més que una derivació d'aquella cançó racial passada pel sedàs del temperament del poeta i del músic. Aquests, la cançó del poble l'estil·litzten, se la fan seva i la transformen en substància pròpia, i la intel·ligència i la fantasia, l'emoció cordial, el refinament estètic i la nova manera que la continua evolució de l'art porta, fan d'aquell substratum, quan s'identifica en un temperament sincer i un instint agut, una vera creació individual.

Aquest és el cas de N'Eduard Toldrà compositor. Temperament musical finíssim, artista equilibrat de seny i sensibilitat, intel·ligència aguda i culta, la seva obra artística està avalorada per tots aquests antecedents magnífics. La seva música es distingeix per un gran equilibri de la idea amb la forma i el seu estil no és el d'un lirisme desbordant, ni respon, com el de molts joves compositors d'avui dia, a una descordada pruija de novetat. Ell s'ha trobat a sí mateix, precisament perquè no s'ha preocupat de la novetat a ultrança. Però, tan mateix, en sentir les seves cançons s'hi troba tota una vera i distingida personalitat. La poesia triada i musicada per ell resorgeix tota amb nova vida, amb un dinamisme i distinció tan natural a ella mateixa, que sembla que la música ha estat creada pel mateix poeta. Poesia moderna postvuitcentista, poesia del bell dir i de l'emoció discreta, que no espaordeix els sentits i que moltes vegades la fina ironia matitza d'una manera elegant. Dintre aquest gènere En Toldrà és un compositor model. La melodia, fresca i espontània, d'una austeritat ben catalana, i l'acompanyament que li crea ambient i serveix de comentari donen una nova vida al text poètic, sense descobrir esforç de cap mena i sense perdre mai la pruija musical que vivifica la composició.

La poesia d'En Carner, amb el seu bell i distingidíssim discreteig, la finor idil·lica d'En Garcés, totes les belles poesies posades en música per En Toldrà, prenen una nova valor que intensifica el text amb un dinamisme cordial i lluminós. Moltes d'aquestes cançons són un vertader model dintre el gènere. Nosaltres creiem que és un pecat el que moltes d'elles restin oblidades en el repertori dels nostres artistes liederistes i que la major part d'elles ni tan sols siguin publicades.

Tan debò que aquesta sessió que l'ORFEO CATALÀ ofereix als seus socis i als nostres crítics musicals, gràcies a l'amabilitat del mateix Toldrà, qui, sense ésser un pianista d'ofici, fa l'esforç d'acompanyar ell mateix les seves cançons, i gràcies a la gentilesa de la Srta. Salvadó, posseïdora d'una vera vocació, d'una veu humil i seductora i d'un bell i escaient estil; tan debò, diem, que aquesta audició serveixi per a despertar el reconeixement de la valor d'aquestes petites obres, que nosaltres creiem són meritíssimes en la producció musical catalana de nostres dies.

LLUÍS MILLET

per finestra que no es tanca
un retall tot blau de cel;
i per criats que em despertin
un qui-qui-ri-qui i un bel.
Allí dalt de la muntanya
tan enlaire, tot hi és:
la riquesa ben colgada
perquè l'home la fangués;

l'alegria entre fretures
com rosada entre esbarzers;
la salut, entre l'orenga
i la flor del penical;
aterrat amb creus de palma
el dimoni en un fondal;
i Nostre Senyor devora,
estadant del pis de dalt.

JOSEP CARNER

PLATXÈRIA

Dolça amigueta, juguem a fet
o a corretgeta, o a bell indret.
Dolça amigueta, no tinguís pô:
ni he d'allunyar-me, ni en cap recó
fer-te malícies o bé el distret
si acàs et cremes o ets a l'indret
on he amagada la teva fló:

si tu ets manyaga, jo seré bo.
Dolça amigueta, tornem al joc,
la teva escala farà de toc.
Si tu m'atrapes no et besaré,
si jo t'atrapo perdonaré
que no m'estimis. Ja em somriuràs.
Si et cau la trena, jo et faré el llac.

J. SALVAT PAPASSEIT

ANACREONTICA

Un dia Amor — ai trist,
pertot sempre hi ha noses! —
distret no havia vist
l'abella entre unes roses
i al dit va ser fiblat
perquè amb barroeria
l'havia despertat.
Amor enfolleït
pica de peus i plora,
no veu ningú a la vora
i vola i corre prest
a la gentil Citera
que sempre Amor espera.
«Oh mare, só perdut! —

li diu. — Ai las, jo em moro!
No em renyis perquè ploro,
que m'ha picat el dit
aquell serpent petit
armat de fibló i ales
que abella per mon dol
ne diu el camperol.»
«Amor, això no és re
— ella respon, — i què,
aquest fiblar d'abella,
si penses en aquella
ferida que sofreix
qui ton dardell fereix?»

CLEMENTINA ARDERIU

CANÇÓ INCERTA

Aquest camí tan fi, tan fi,
qui sap on mena!
Es a la vila, o és al pi
de la carena?
Un lliri blau, color de cel,
diu: — Vina, vina! —
Però: — No passis! — diu un vel
de teranyina.
Serà drecera del gosat,
rossola ingrata,
o bé un camí d'enamorat
colgat de mata?

Es un recer per adormir
qui passi pena?
Aquest camí tan fi, tan fi,
qui sap on mena?
Qui sap si trist o somrient
acull a l'hoste?
Qui sap si mor sobtadament
sota la brosta?
Qui sabrà mai aquest camí
a què em convida!
I és camí incert cada matí,
n'és cada vida!

JOSEP CARNER

DIVENDRES SANT

L'oratge s'adormissa
i el cel és apagat,
ocells de la bardissa,
no desvetlleu l'Amat.

Els pobres ulls són lassos
quan l'hora baixa es fón
i han fatigat sos braços
tots els pecats del món.

La llum se n'és anada
del rostre sangonent;

sa joventut passada
com una rosa al vent.

Cloïa les parpelles
al capdamunt d'un rost;
de cara a les estrelles
clavat en una post.

L'oratge s'adormissa
i el cel és apagat;
ocells de la bardissa,
no desvetlleu l'Amat.

JOSEP CARNER

CAMINS DE FADA

Amor, faré una passera
damunt de la mar.
La pedra llisca lleugera
damunt de la mar.
Mon braç l'ha tornat alada.
Vola, que l'ombra morada
no sigui xarxa parada
damunt de la mar.

Si la gavina s'acosta,
fes via, brunzent.
Pedra, si és roja la posta,
fes via brunzent.

No et torbi l'escull, esquivi
l'abraçada fugitiva
del dofí. Sageta viva,
fes via, brunzent.

El mar té camins de fada,
blanc i rosa, Amor.
Els feia la pedra alada,
blanc i rosa, Amor.
Ves-hi, peu nu, rosa vera.
Oreig damunt la passera,
amb la teva mà lleugera
cull l'estel, Amor.

TOMÀS GARCÉS

CANÇÓ DE BRESSOL

De bon mati se n'ha anat;
tot just despuntava el dia
i l'estrella de l'amor
era un brot de tarongina.
La rosada del mati
era un plor de pedres fines.
Dorm, infant,
que ton pare n'és al camp
a collir menta florida.

Dorm, infant, que el son és dolç
i l'oratjol hi convida.
Demà, de bon dematí,
ton pare serà a la llinda.
Que et trobi dintre el bressol
com una estrella dormida.
Dorm, infant,
que ton pare n'és al camp
a collir menta florida.

TOMÀS GARCÉS

A MUNTANYA

Allí dalt de la muntanya
tot el bé de Déu hi tinc:
les roses de quatre en quatre
i els clavells de cinc en cinc,
l'estimada a la finestra,
l'ovella amb l'esquellerinc,
per rellotge el sol que toca

a cada hora un greny d'afrau;
el pollancre per la fressa,
i l'alzina per la pau;
i per gaudi, cada núvol
ala estès com una nau;
per jac d'or una pallissa,
per llumenera un estel,

PROGRAMA

I

ABRIL

MAIG

ELS ALBERCOCS I LES PETITES COLLIDORES

CANTICEL

EL GESSAMÍ I LA ROSA

ROMANÇA SENSE PARAULES

II

LES GARBES DORMEN AL CAMP

VINYES VERDES VORA EL MAR

DIVENDRES SANT

CAMINS DE FADA

CANÇÓ DE BRESSOL

A MUNTANYA

III

PLATXÈRIA

ANACREÒNTICA

CANÇÓ INCERTA

CANÇÓ DE L'OBLIT

RECANÇA

CANÇÓ DE PASSAR CANTANT

3

ABRIL

Trèmula rialla
de dia daurat;
ventijol que calla
en la immensitat.
Palpitanta i jove
majestat d'abril;
vestidura nova
dels arbres. Subtil,
diàfana i clara
delícia del verd,

amb què el món, suara,
de llum s'és cobert
quan el fontinyó
tremolant, sentia
la seva frescò
tornada alegria.
Pluja lenta i blanca
de flors d'ametllè
qui cau de la branca
quan l'oratjol ve.

Noies pels portals;
finestra enramada;
festes matinals
xopes de rosada.
I passa l'abril
damunt de poncelles,
xamós i gentil
cantant caramelles.

TRINITAT CATASÚS

MAIG

Terra qui floreix,
mar qui s'encanta,
suavíssim bleix
de vida triomfanta.
Pluges cristal·lines,
aigües reflexant,
tendrers infantines
qui riuen brillant.
Claretat sonora,
núvol qui s'hi perd,
aura qui eixamora
la tendror del verd.

Bordoneig suau
d'abelles. Profunda,
silenciosa pau
d'una hora fecunda.
Món rejoventit,
amor qui hi esclata,
deliciós oblit
de les nits de plata,
quan el pleniluni
de maig, silenciós,
de qualche infortuni
sembla di a les flors.

TRINITAT CATASÚS

ELS ALBERCOCS I LES PETITES COLLIDORES

Diu Iris a Mirtila:
— O amiga, jo no sé!...
Tants d'albercocs hi deixes
al vell albercoquer?
— O Iris, prou m'agrada
menjar-ne pels camins,
i sentir l'or alegre
com raja boca endins.
Però el mal temps arriba:
i prop d'un flam rabent

jo sento a la teulada
ballar teules i vent.
I em plau que nostra mare
veient-nos enristits,
i com freguem els nasos
i com bufem els dits,
ens dugui, riolera,
quan cau la neu a flocs,
un pot amb confitures
de préssecs i albercocs.

JOSEP CARNER

CANTICEL

Per una vela en el mar blau
daria un ceptre;
per una vela en el mar blau,
ceptre i palau.
Per l'ala lleu d'una virtut
mon goig daria,

i el tros que em resta, mig romput'
de joventut.
Per una flor de romani
l'amor daria;
per una flor de romani
l'amor doni.

JOSEP CARNER

EL GESSAMÍ I LA ROSA

Colliu la rosa de dia
i de nit el gessamí:
el gessamí en una tanca,
la rosa al mig del jardí.
Lleument, dolçament gronxada,
la rosa mor en un si;

el gessamí, quan l'amada
s'ajeu, pàl·lida, a dormi,
el té viu, sense saber-ho,
dins el seu cabell diví.
La rosa fa enamorar-se,
i el gessamí defallí.

JOSEP CARNER

ROMANÇA SENSE PARAULES

A la pica de la font
neda una rosa vermella,
acotada al raig del broc
hi beu una joveneta,
per la barba i coll avall
li regala l'aigua fresca;

els germanets més petits
riu que riu de la mullena;
ella riu i beu ensems
i al capdavant s'ennuega.
Tots es posen a xisclar,
s'esvaloten i s'alegren

i el més petitet de tots
en bressol dins la caseta
en sentir aquell brogit,
tot nuet, riu i perneja
i es posa cantar tot sol
una romança sens lletra.

J. MARAGALL

LES GARBES DORMEN AL CAMP

Les garbes dormen al camp.
Déu els dó bona dormida.
Segueix la guatlla el reclam
— la niarada avorrida.

Juliol ens duu l'aram
dins la posta beneïda.
Les garbes dormen al camp,
que la sega ja és finida.

El repòs del verd fullam
a l'ocellada convidada.

Les garbes dormen al camp,
garbes seques sense vida.

Passa l'euga com un llamp
sense fer cas de la brida.
Les garbes dormen al camp
i l'ombra l'ha esfereïda.

Ai, encara servo el ram,
i l'estimada és partida...
Les garbes dormen al camp,
Déu els dó bona dormida!

JOSEP M.^a DE SAGARRA

VINYES VERDES VORA EL MAR

Vinyes verdes vora el mar,
ara que el vent no remuga,
us feu més verdes i encar
teniu la fulla poruga,
vinyes verdes vora el mar.

Vinyes verdes, dolç repòs
vora la vela que passa;
cap al mar vincleu el cos
sense decantar-vos massa,
vinyes verdes, dolç repòs.

Vinyes que dieu adéu
al llagut i a la gavina,
i al fi serrellet de neu

que ara neix i ara fina...
Vinyes que dieu adéu!

Vinyes verdes del meu cor...
Dins del cep s'adorm la tarda,
raim negre, pàmpol d'or,
aigua, penyal i basarda.
Vinyes verdes del meu cor...

Vinyes verdes vora el mar,
verdes a punta de dia,
verd suau de cap al tard...
Feu-nos sempre companyia,
vinyes verdes vora el mar!

JOSEP M.^a DE SAGARRA

1

En la naixença d'un noi

Eularia, noble dama,
és reposant al llit;
hi ha vora seu la fosca,
la pau, i un feble crit.

Les coses de la casa
amb un llenguatge mut
es parlen del misteri
i la dolçor que ha dut.

-Un altre,- diu el sostre-
que no em serà constant.
-Un altre,- diu la llinda-
que em deixarà cantant!

-Ell, que m'ignora encara-
diu el roser fairós -
escamparà mes roses
sota un cabell tot res.

Dins ses humides nines
medita el gos, content:
- No tindrà por de l'ombra,
farà fugir el dolent!

I en l'alta nit profunda
hom sent el gall cofoi
que diu a les estrelles:
-Cocorococ, és noi!

Josep Carner

5

Romanç de Santa Llúcia

Per que avui és Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
pels volts de la Plaça Nova
rondava amb la meva amor.

Anem tots dos a la fira,
amiga, anem-hi dejorn,
que una mica de muntanya
alegri nostra tristor.
Comprarem grapats de molça
i una enramada d'arbós,
i una blanca molinera,
i una ovella i un pastor.
Ho pos rem a migdia
dins el nostre menjador,
i abans de seure a la taula
ens ho mirarem tots dos,
que una mica de muntanya
ens faci el menjar més dolç

Perque avui és Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
tals paraules m'acudien
quan he vist la meva amor.-

Josep M. de Sagarra

9

Cançó de l'Amor que passa

A l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven.
L'una té la trena d'or,
l'altra és bruna i sol·ladiada,
ka més xica duu la llum
dels estels a la mirada

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.

La primavera ha arribat
i el cel és color de plata.
Els crits dels ocells són curts
i espessos com la pinassa.
La veu de les noies és
ondulant com una flama.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.

Si un sospir sembla l'oreig
el cant fa remor d'onada
i l'aire és més fresc i fi
que l'arena de la platja.
Rera el taronger hi ha el mar
i el cant fa remor d'onada.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.

Les donzelles van cantant
amb una veu prima i clara.
La riera s'ha aturat
per escoltar la tonada.
Les noies criden l'amor
mentre la tarda s'escapa.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.

La trena, el llavi, l'esguard,
s'encenen sota les branques,
Primavera va dictant
la musica i les paraules:
a l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven....

Amor, no passis de llarg,
amor,
posa un bes a cada galta!

Tomàs Garcés

Co-ro-ro-coc
La naixença d'un noi

Eularia, noble dama,
és reposant al llit;
hi ha vora seu la fosca,
la pau, i un feble crit.

Les coses de la casa
amb un llenguatge mut
es parlen del misteri
i la dolçor que ha dut.

-Un altre,- diu el sostre-
que no em serà constant.

-Un altre,- diu la llenda-
que em deixarà cantant!

-Ell, que m'ignora encara-
diu el roser fairós -
escamparà mes roses
sota un cabell tot res.

Dins ses humides nines
medita el gos, content:
- No tindrà por de l'ombra,
farà fugir el dolent!

I en l'alta nit profunda
hom sent el gall cofoi
que diu a les estrelles:
-Cocorococ, és noi!

Josep Carner

Romanc de Santa Llúcia

Per que avui és Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
pels volts de la Plaça Nova
rondava amb la meva amor.

Anem tots dos a la fira,
amiga, anem-hi dejorn,
que una mica de muntanya
alegri nostra tristor.
Comprarem grapats de molça
i una enramada d'arbós,
i una blanca molinera,
i una ovella i un pastor.
Ho pos rem a migdia
dins el nostre menjador,
i abans de seure a la taula
ens ho mirarem tots dos,
que una mica de muntanya
ens faci el menjar més dolç

Perque avui és Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
tals paraules m'acudien
quan he vist la meva amor.-

Josep M. de Sagarra

Cançó de l'Amor que passa

A l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven.
L'una té la trena d'or,
l'altra és bruna i sol·ladiada,
ka més xica duu la llum
dels estels a la mirada

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.

La primavera ha arribat
i el cel és color de plata.
Els crits dels ocells són curts
i espessos com la pinassa.
La veu de les noies és
ondulant com una flama.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.

Si un sospir sembla l'oreig
el cant fa remor d'onada
i l'aires és més fresc i fi
que l'arena de la platja.
Rera el taronger hi ha el mar
i el cant fa remor d'onada.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.

Les donzelles van cantant
amb una veu prima i clara.
La riera s'ha aturat
per escoltar la tonada.
Les noies criden l'amor
mentre la tarda s'escapa.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.

La trena, el llavi, l'esguard,
s'encenen sota les branques,
Primavera va dictant
la musica i les paraules:
a l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven....

Amor, no passis de llarg,
amor,
posa un bes a cada galta!

Tomàs Garcés

SALA MOZART

CANUDA, 31

RECITAL DE CANTO
MONTSERRAT SABADELL MOXÓ

PIANISTA
MARÍA PERPIÑÁ GRAU

Montes 21
Jueves 16 de junio de 1932. = 10 y cuarto noche.

PROGRAMA

I

Bergerettes . . . WEEKERLIN
Chanson de Concert HAYDN
Célebre Siciliana . PERGOLESI
Mariage destroses . CESAR FRANCH

II

III

Novembre	TREMISOT	Lohengrin	WAGNER
J'ai pardonné . . .	SCHUMAN	Cavallería rústicana	MASCAGNI
Vot de donzella . .	CHOPIN	Boheme	PUCCINI
Je t'aime.	GRIEG	Manon	, MASSENET

PIANO DE COLA «CUSSÓ SFHA»

*Para invitaciones: Unión Musical Española (Sección de Librería), Paseo de Gracia, 54. Teléf. 13912. = Librería Subirana, Puerta Ferrisa, 14. Teléf. 13899
= = y Lauria, 102, Teléf. 70437. = =*

SALA MOZART

CANUDA, 31

RECITAL DE CANTO
MONTSERRAT SABADELL MOXÓ

PIANISTA
MARÍA PERPIÑÁ GRAU

Montes 21

Jueves 16 de junio de 1932. = 10 y cuarto noche.

PROGRAMA

I

Bergerettes WEEKERLIN
Chanson de Concert HAYDN
Célebre Siciliana . PERGOLESI
Mariage destroses . CESAR FRANCH

II

III

Novembre	TREMISOT	Lohengrin	WAGNER
J'ai pardonné . . .	SCHUMAN	Cavallería rústicana	MASCAGNI
Vot de donzella . .	CHOPIN	Boheme	PUCCINI
Je t'aime.	GRIEG	Manon	MASSNET

PIANO DE COLA «CUSSÓ SFHA»

*Para invitaciones: Unión Musical Española (Sección de Librería), Paseo de Gracia, 54. Teléf. 13912. = Librería Subirana, Puerta Ferrisa, 14. Teléf. 13899
= = y Lauria, 102, Teléf. 70437. = =*

PREU DE LES LOCALITATS

Llotges pati, sense entrades	60	ptes.
Llotges amfiteatre, sense entrades.	50	»
Sillons pati i amfiteatre, amb entrades	12	»
Circulars pati, »	9	»
Graderies pati, »	5	»
Segon pis, I rengle »	7	»
Segon pis, II a V rengles »	4	»
Entrada general	2	»

Despatx de localitats:

Unió Musical Espanyola, Passeig de Gràcia, 54
cantonada Aragó, de 4 a 7 tarda.

Les entrades seran venudes al mateix Palau
el dia del concert.

Requesens, Carmen, 114. - Barcelona

DIJOURS VINENT

26 DE FEBRER DE 1931

a les 10 del vespre

DARRER CONCERT

PER L'EMINENT DIVA CATALANA

CONXITA SUPERVIA

EL BARCELONISME DE CONXITA SUPERVIA

Sempre m'ha temptat conèixer la manera d'ésser de les personalitats. La seva vida, la seva llum interior: els ressorts amagats del mecanisme. En front de qualsevol eminència, la meua posició, inconscientment, esdevé la d'un naturalista davant d'una flor rara. Un gran pruïja de descriure-la i classificar-la. Una tendència a apoderar-me de la seva personalitat mitjançant el coneixement.

Però en el cas de Conxita Supervia sempre he sentit que hi havia quelcom d'inefable que, per molt temps, s'escapava al meu anàlisi: era com si al moment de posar en moviment l'interior mecanisme analític, una música me'n disragués i m'obligués a abstenir-me de treure un maquinal clixé moral del personatge.

Però, al capdavant, he trobat la clau d'aquest misteri. És, simplement, el seu esplèndid barcelonisme. Jo, equivocadament, em situava davant de la dona que viu a Roma i canta a París i Londres; que reposa a l'hotel —una segona pàtria— i adquireix aquella mena d'indiferència de perfum de les ampolles etiquetades o dels menjars sempre bons i sempre els mateixos i que arriba a compenetrar tan íntimament la "pose" externa dins el fons de seu cor, que no té altres sentiments que els seus gestos, i que no fa altres gestos que els que necessita.

I aleshores he vist clara la persona, i m'he complagut a definir-me la amb adjectius barcelonins, intraduïbles, com és la seva barcelonitat.

No alegre, sinó eixerida, animada; no cordial, falaguera; no expressiva, planera; amb un caràcter pastat de seny i de malícia, no enèrgic, sinó despatxat, on la punta de l'esbojarrament no fa oblidar on hi ha la mà dreta.

I aquestes qualitats transporteu-les del pla personal també a l'artístic, i tindreu explicada la gràcia lleugera i profunda a l'hora i aquella imaginació tan ben sostinguda per aquella seguretat. És, diríem, el seny català fet rossinyol i calàndria.

I em plau de creure que, cantant per aquests mons de Déu, sovint deu haver esdevingut que un savi auditor ha restat perplex llarga estona, no sabent d'on venia una mena d'encís dolç i enèrgic que voltava com una aurèola la personalitat artística de Conxita Supervia. Una cosa lluminosa i mesurada com el nostre cel endolcit de calitja, sense cruïses de llum ni grisors de boira. I és que no podrà saber mai que això és Barcelona; Barcelona que és present i triomfant per obra i gràcia de Conxita.

ROSSEND LLATES

(De «La Publicitat»)

PROGRAMA DEL DARRER CONCERT

CONXITA SUPERVIA

I

Se tu m'ami	PERGOLES
Oh! che amore stravagante	SARTORIO
Occhietti amati.	FALCONIERI
Zingarella ,	PAISIELLO

II

LES GRANS CREACIONS DE CONXITA SUPERVIA

"SANSÓN I DALILA"

Oh aprile foriero, aria SAINT SAËNS

"ORFEO"

Che faró senza Euridice, aria GLUCK

"EL BARBER DE SEVILLA", cavatina. ROSSINI

III

Oda sàfica	BRAHMS
La Colcinelle	BIZET
Le Bachelier de Salamanque.	A. ROUSSEL
Nicolette	M. RAVEL
Adiós a Mariquiña (balada gallega)	CHANÉ
Nik-baditut (melodia vasca)	P. DONOSTIA
Cansó del amor que passa	TOLDRÁ
Jota.	} MANUEL DE FALLA
Polo.	

ALEXANDRE VILALTA

PIANISTA

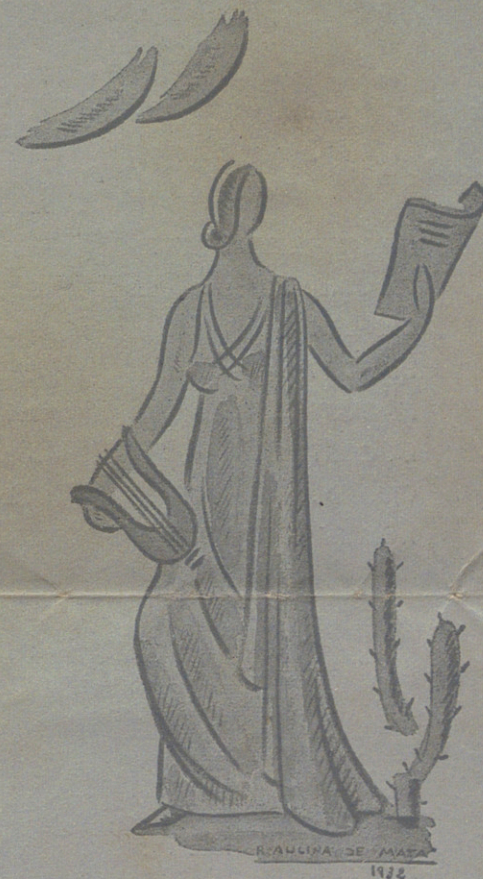
PIANO BECHSTEIN cedit per la CASA RIBAS

CONXITA SUPERVIA

EXCLUSIVAMENT

EN DISCOS

ODEON

SESSIÓ D'ART
organitzada per la Residència Inter-
nacional de Senyoretes Estudiants
de Barcelona.

PROGRAMA

I

Recital de Poesies, per
Maria Luz Morales

MADRIGAL ROMÁNTICO . . .	Luis G. Urdina.
UNA NUBE.	Gabriel y Galán.
DESPECHO.	Juana de Ibarbouro.
DIPTICO	Gabriela Mistral.
EL CARTERO MALO	Rabindranat H. Tagore.
LA COJITA	Juan Ramón Giménez.
CIUDAD	Alfonsina Storni.
HOMBRE PEQUEÑITO. . . .	Alfonsina Storni.

II

Mercè Strobel, Cantatriu
Mercè Llates, Pianista

TRISTE EST LE STEPPE	Gretchaninow.
PER UN BES.	Pahissa.
SONET DE «LA VIDA NOVA»	Marquès.
EL MAJO TÍMIDO	Granados.
«LA CENERENTOLA» (gran rondó)	Rossini.

Es prega el silenci.
Durant l'execució de les peces no es permetrà l'accés a la sala.

HOTEL RITZ
10 desembre 1932.

TRISTE EST LE STEPPE

(M. D. CALVOCORESSI - GRETCHANINOFF)

Triste est le steppe où s'en vont mes pas,
Pas une fleur n'y sourit.
Point d'arbres verts ni de frais buissons,
Pour abriter les oiseaux.
Lugubrement tombe un soir obscur
Pas une étoile au ciel noir...
Je ne sais plus quels doux mots d'amour
Par un tel soir tu m'as dit...
Par un tel soir, o ma bien aimée!
Tu souriais tendrement...
Je te revois et je crois soudain
Qu'il n'est plus d'ombre en ces lieux;
Les chants suaves des rossignols
Montent des bois parfumés:
Autour de moi mille fleurs sont nées
Et tout le ciel resplendit...

PER UN BES

(LEONART - PAHISSA)

Per una cançó
dies i nits el món correria,
per una cançó
l'or ni la plata són premi prou bo.
Dono els tresors del mar i la terra
per una cançó
pro per un bes cançons donaria
a qui'm besaria.
Ah! per un bes
cançons i riqueses i encara molt més.

SONET DE «LA VIDA NOVA»

DANT ALIGHIERI

(Trad. de Manuel de Montoliu)

Amor porta en sos ulls ma benivolguda;
per ço se fa gentil ço que ella mira;
per on passa tothom vers ella es gira,
i fa tremir el cor a qui saluda.
Mes si ella el seu esguard a terra muda,
de dolor per sos vicis ell sospira;
fugen del seu davant l'orgull i l'ira;
per fer-li honor, oh dones, dau-me ajuda.
Tota dolçor, tot pensament humil
naix en el cor de qui parlar la sent,
i al que quasi la veu benaurat viu.
Ço que ella apar llavors que mig somriu
ningú ho pot dir, ni sols haver-ne esment:
tan nou és el miracle i tan gentil.

EL MAJO TÍMIDO

(PERIQUET-GRANADOS)

Llega a mi reja y me mira
Por la noche un majo
Que en cuanto me ve suspira
Y se va calle abajo.
¡Ay! que tío más tardío,
¡Si así se pasa la vida,
Estoy divertida!

Si hoy también pasa y me mira
y no se entusiasma,
yo le suelto este saludo
Adiós, don fantasma.
¡Ay! que tío más tardío.
Odián las enamoradas
Las rejas calladas.

«LA CENERENTOLA»

(ROSSINI)

Nacqui all' affanno e al pianto,
Soffri tacendo il core;
Ma per soave incanto
Dell' età mia nel fiore,
Come un baleno rapido
La sorte mia congiò.
No, no, no, no:
Tergete il ciglio
Perchè tremar, perchè?
A questa sen volate
Figlia, sorella, amica,
Tutto trovate in me,
Nou più mesta accanto al fuoco
Staro sola a gorgheggiar
Ah fu un lampo, un sogno, un gioco
Il mio lungo palpitare.

CASAL DEL METGE

VIA LAYETANA, 31

Recital de canto

Montserrat Sabadell Moxó

Pianista

Joaquín Salvat

Viernes, 10 de Febrero de 1933, a las siete de la tarde.

PROGRAMA

I PARTE

Bergerettes. . . .	{	WEEKERLIN
»		
Sur les ailes du rêve.		MENDELSSOHN
Elegie.		MASSNET
Le rêve		GRIEG

II PARTE

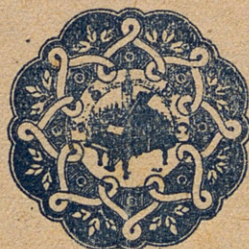
III PARTE

La Rosa	PAHISA	Rigoletto	VERDI
La llar	ISABEL GÜELL	Madama Buterfly.	}PUCCINI
Majo discreto	{GRANADOS	Bohème	
Majo tímido		Muerte de Isolda	WAGNER
La jota	FALLA		

PIANO DE LA CASA CHASEIGNE

*Para invitaciones Unión Musical Española, Paseo de Gracia, 54. Teléf. 13912.-
Librería Subirana, Puertaferri, 14.
Teléf. 13877 y Lauria, 102. Teléf. 70437*

Precio: 8 ptas.

ALVAREZ Y ZAMBRANO
Teniente Borges, 7. - Sevilla

TEATRO DE LA EXPOSICIÓN

CONCIERTOS 203 Y 204 DE LA SERIE

Vicente Simón

TENOR

Planista acompañante: José del Castillo

Lunes 27 y martes 28 de abril de 1931

PIAZZA HERMANOS

Fábrica de Pianos y Armonios

FUNDADA EN 1850

ALMACÉN DE MÚSICA, INSTRUMENTOS

GRAMÓFONOS, DISCOS, ACCESORIOS

PIANOS ELÉCTRICOS, AUTOPIANOS

PIANOLA-PIANOS, ROLLOS DE TODAS

·o· ·o· ·o· ·o· MARCAS ·o· ·o· ·o· ·o·

Reparaciones, Alquileres y Cambios

DESPACHO:

PLAZA DEL PACÍFICO, 6

Teléfono 26800

FABRICA:

FERIA N.º 170

Teléfono 22452

Apartado de Correos 114

SEVILLA

Advertencias importantes

- 1.ª Queda prohibida la entrada en la sala durante la ejecución de las obras.
- 2.ª Asimismo se prohíbe molestar a los concurrentes con conversaciones o con actos que puedan perturbar el absoluto silencio que debe reinar en la sala.
- 3.ª Se recuerda que las personas que APARENTEMENTE toman posesión de una platea o palco, no tienen derecho más que al asiento que ocupan, sin que en ningún caso puedan oponerse a que los espectadores que lleguen después, utilicen el resto de la localidad.
- 4.ª Ninguna prenda u objeto colocado en cualquiera localidad antes de empezar el concierto, indicará la posesión de ésta, ni su reserva para futuros ocupantes. Una vez empezado el espectáculo, de la mutua cortesía se espera el respeto de aquellas que tengan signo de haber estado ocupadas.
- 5.ª Es indispensable para asistir al concierto, la entrega de billete de entrada.
- 6.ª Se ruega encarecidamente a los señores socios que no lleven niños a los conciertos.

Piazza Hermanos

Plaza del Pacífico, 6

SEVILLA

OFRECEN

LA NUEVA RADIO-GRAMOLA

"La Voz de su Amo"

Reunidos en un solo mueble, construido en caoba, el mejor receptor de radio y el más perfecto productor gramofónico.

La Radio-Gramola modelo 520

es de tan fácil manejo como una GRAMOLA corriente, con pick up eléctrico, freno automático, altavoz de reproducción perfecta. Como aparato de radio, recibe ondas cortas y largas y, con antena exterior, se obtiene el mejor resultado conocido, captando varias estaciones, con sencillísimo manejo.

Pida una demostración gratis de esta

Radio-Gramola mod. 520

y apreciará la realidad de sus perfecciones.

Lunes 27 de abril

A las seis de la tarde

PRIMER CONCIERTO

PROGRAMA

PRIMERA PARTE

- 1.º Quisiera (Canción) *Camprubí*
- 2.º El Barbero de Sevilla (Serenata) *Rossini*
- 3.º Promesa de mujer (Canción). *A. J. Gutiérrez Pascual*
- 4.º Pagliacci (Serenata de Arlequín) *Leoncavallo*

SEGUNDA PARTE

- 1.º Melodía *J. L. Palomo*
- 2.º La Picarona (Madrigal). *Alonso*
- 3.º Aquella canción *Camprubí*
- 4.º La Dolorosa (Raconto). *J. Serrano*

TERCERA PARTE

- 1.º La de ojos azules. *J. Padilla*
- 2.º Doña Francisquita (Romanza). *A. Vives*
- 3.º Meus Amores (Canción) *Baldomí*
- 4.º Carmen (Romanza de la flor) *Bizet*

Martes 28 de abril

A las seis de la tarde

SEGUNDO CONCIERTO

PROGRAMA

PRIMERA PARTE

- 1.º A la orilla de un palmar (Canción mexicana) *M. Ponce*
- 2.º Los Gavilanes (Romanza de la flor) *J. Guerrero*
- 3.º Rosa o Estrella. *Camprubí*
- 4.º Doña Francisquita (Romanza) *A. Vives*

SEGUNDA PARTE

- 1.º Yo te quiero (Canción). *Torcal y Merino*
- 2.º La Picarona (Canción de Preso). *Alonso*
- 3.º La Dolorosa (Raconto). *Serrano*
- 4.º Manón (Sogno) *Massenet*

TERCERA PARTE

- 1.º Meus Amores *Baldomí*
- 2.º Una furtiva lágrima *Donizetti*
- 3.º Lolita (Serenata) *Muzio Tezia*
- 4.º El Barbero de Sevilla (Romanza). *Rossini*

— AVISO —

Los conciertos comenzarán a la hora en punto.

Se ruega a los Señores Socios, utilicen el servicio de guardarropa que hay debidamente atendido en la portería de la Sociedad.

CONCIERTOS PARA FEBRERO

Quinteto de Alabarderos

Viento y Piano

Francescatty Violinista

SOCIEDAD FILARMÓNICA

— DE MÁLAGA —

SESIÓN 679 DE LA SOCIEDAD

AÑO LXII. CONCIERTO IX. 1930-31.

Ellen SARSEN

MEZZO SOPRANO

SÁBADO 31 DE ENERO DE 1931

— A las nueve y media de la noche —

Piano BECHSTEIN propiedad de esta Sociedad, adquirido
— en la Casa Juan López —

Ellen SARSEN

La cantante de Lieder, Ellen Sarsen, aplaudida en los grandes centros musicales de todo el mundo, que hoy actúa en esta Sociedad Filarmónica, terminada una triunfal jira artística por Rumanía, acaba de llegar de Bucarest, donde actuando en un concierto de gala ante la reina María y la ex-reina Isabel de Grecia, le fueron impuestas preciadas condecoraciones.

Esta artista ha alcanzado los más ruidosos éxitos en todo el mundo artístico particularmente en la interpretación del auténtico «Liedgesanges» que constituye su especialidad.

En Milán compararon su primoroso y acabado arte con el del famoso Tito Schipa.

Sus actuaciones han dejado grato recuerdo en toda la América española, Suecia, Italia, Palestina... aparte de las grandes capitales todas de Alemania, Austria y Europa Central.

Refiriéndose a ella escribía entre otras cosas la crítica de Jerusalem: Nadie como ella con su sublime arte sabe transportar a los públicos a ese estado peculiar del ensueño y la felicidad, y conmoverlo en sus fibras más internas y más profundas; fué aquella una incomparable tarde de placer expansivo para el alma».

La de Santiago de Chile: «Ellen Sarsen es una incomparable figura, una destacada personalidad en su hermoso arte: su alma lírica y vibrante y su voz exquisita llena de armonía, son parte a arrastrar vehementemente al público a las entusiastas ovaciones que le han sido tributadas en sus actuaciones».

De un diario de Berlín: «De todo *Lied* hace Ellen Sarsen una creación, de ahí la sugestión viva, fuerte y arrolladora que ejerce sobre el público».

:: PROGRAMA ::

I.

- Wirtshaus.* (La Hostería) SCHUBERT
Schlafe, Schlafe, (Wiegenlied). Duerme, duerme. (Canción de cuna) »
Gute Nacht. (Buenas noches). ROB. FRANZ
Sie liebten sich beide. (Ambos se amaban) »
Im Herbst. (En Otoño). »

II.

- Se tu m'ami—Arie—*(Si tu me amas) PERGOLESI
Elegie. (Elegia) MASSENET
Unter Rosen. (Bajo Rosas) GRIEG
Schnee. (Nieve) NIE
Maria, (Wiegenlied). María, (Canción de cuna) REGER

III.

- Es muss ein Wunderbares sein.* (Debe ser una maravilla) LISSET
Nicht mehr zu Dir zu gehen. (No iré más a tí) BRAHMS
Schwesterlein. (Hermanita) »
Maedchenlied. (Canción de las niñas) »
Wie komm ich denn zur Tuer hinein. (Como podré franquear tu puerta) »
Kurze Antwort (Tausenderlei). (Corta respuesta) v. EYKEN

PROXIMAMENT

La diva

catalana de

fama mundial

Concepció

Supervia

Palau de la

Música Catalana

CANÇÓ DE L'OBLIT

Boireta del mati,
escampa't una mica;
esborra el turó verd,
amaga la masia,
les canyes del camí
i l'ombra de l'eixida.
Boireta del mati,
melangiosa i tendra!
Atura l'oratjol,

allunya la pineda,
i mulla, mar endins,
les cofes i la vela.
Boireta del mati,
emboira'm la mirada.
Ets dolça com l'oblit.
Adéu, la vinya clara!
Que lluny l'alè del mar
i els brucs de la muntanya!

TOMÀS GARCÉS

RECANÇA

Qui sentís, renovellat
per la bruixa entesa,
aquell gust precipitat
de la juvenesa,
pluja i vent arremorat,
i l'acàcia en tot esclat
i deixant per l'empedrat
florida estesa!

Ah, l'anar sota l'aiguat
com fent-li escomesa,
d'un sonet mig començat

en l'embriaguesa,
i amb paraigua foradat
i la lluna pel forat,
i rient a mon costat
una noia encesa!

Qui sentís, renovellat
per la bruixa entesa,
aquell gust precipitat
de la juvenesa!...

JOSEP CARNER

CANÇÓ DE PASSAR CANTANT

Si ve l'abril tremolant,
i el ventet que no reposa,
i el perfum de Dijous Sant,
noia, no cullis la rosa:
passa cantant.

Si les trapes van picant,
si treuen vestits de festa
la geganta i el gegant,
noia, no llancis ginesta:
passa cantant.

Si la gent ploriquejant
camina amb la vista baixa,
si va la creu endavant,
noia, no guaitis la caixa:
passa cantant.

Si t'escomet un galan,
tot tendresa, tot deliris,
defallint i sospirant,
no l'escoltis, ni te'l miris:
passa cantant.

Si una vella xiuxejant
t'augura una mala estrella,
i et diu que se't marciràn
aquests aires de poncella,
i aquesta galta tan bella
no durarà ni un instant,
noia, riu-te'n de la vella:
passa cantant.

JOSEP M.^a DE SAGARRA

Palau de la Música Catalana

Audició Intima de Cançons del Mestre Toldrà

Sopran:

Montserrat Salvadó

de l'«Orfeo Català»

Pianista:

Mtre. Eduard Toldrà

Dissabte, 6 de Juny de 1931

a les deu del vespre

Copios i escaient és el repertori català de cançons per a piano i cant. Tots els nostres compositors més distingits ens han donat, qui més qui menys, unes belles mostres d'aquest important gènere de la lírica musical. Essent la cançó popular tradicional la base característica del nostre musical renaixement, era conseqüència lògica aquesta primerenca floració entre nosaltres de la cançó artística, que no és res més que una derivació d'aquella cançó racial passada pel sedàs del temperament del poeta i del músic. Aquests, la cançó del poble l'estil·litzen, se la fan seva i la transformen en substància pròpia, i la intel·ligència i la fantasia, l'emoció cordial, el refinament estètic i la nova manera que la continua evolució de l'art porta, fan d'aquell substratum, quan s'identifica en un temperament sincer i un instint agut, una vera creació individual.

Aquest és el cas de N'Eduard Toldrà compositor. Temperament musical finíssim, artista equilibrat de seny i sensibilitat, intel·ligència aguda i culta, la seva obra artística està avalorada per tots aquests antecedents magnífics. La seva música es distingeix per un gran equilibri de la idea amb la forma i el seu estil no és el d'un lirisme desbordant, ni respon, com el de molts joves compositors d'avui dia, a una descordada pruija de novetat. Ell s'ha trobat a sí mateix, precisament perquè no s'ha preocupat de la novetat a ultrança. Però, tan mateix, en sentir les seves cançons s'hi troba tota una vera i distingida personalitat. La poesia triada i musicada per ell ressorgeix tota amb nova vida, amb un dinamisme i distinció tan natural a ella mateixa, que sembla que la música ha estat creada pel mateix poeta. Poesia moderna postvuitcentista, poesia del bell dir i de l'emoció discreta, que no espaordeix els sentits i que moltes vegades la fina ironia matitza d'una manera elegant. Dintre aquest gènere En Toldrà és un compositor model. La melodia, fresca i espontània, d'una austeritat ben catalana, i l'acompanyament que li crea ambient i serveix de comentari donen una nova vida al text poètic, sense descobrir esforç de cap mena i sense perdre mai la pruija musical que vivifica la composició.

La poesia d'En Carner, amb el seu bell i distingidíssim discreteig, la finor idíl·lica d'En Garcés, totes les belles poesies posades en música per En Toldrà, prenen una nova valor que intensifica el text amb un dinamisme cordial i lluminós. Moltes d'aquestes cançons són un vertader model dintre el gènere. Nosaltres creiem que és un pecat el que moltes d'elles restin oblidades en el repertori dels nostres artistes liederistes i que la major part d'elles ni tan sols siguin publicades.

Tan debò que aquesta sessió que l'ORFEO CATALÀ ofereix als seus socis i als nostres crítics musicals, gràcies a l'amabilitat del mateix Toldrà, qui, sense ésser un pianista d'ofici, fa l'esforç d'acompanyar ell mateix les seves cançons, i gràcies a la gentilesa de la Srta. Salvadó, posseïdora d'una vera vocació, d'una veu humil i seductora i d'un bell i escaient estil; tan debò, diem, que aquesta audició serveixi per a despertar el reconeixement de la valor d'aquestes petites obres, que nosaltres creiem són meritíssimes en la producció musical catalana de nostres dies.

LLUÍS MILLET

per finestra que no es tanca
un retall tot blau de cel;
i per criats que em despertin
un qui-qui-ri-que i un bel.
Allí dalt de la muntanya
tan enlaire, tot hi és:
la riquesa ben colgada
perquè l'home la fangués;

l'alegria entre fretures
com rosada entre esbarzers;
la salut, entre l'orenga
i la flor del penical;
aterrat amb creus de palma
el dimoni en un fondal;
i Nostre Senyor devora,
estadant del pis de dalt.

JOSEP CARNER

PLATXÈRIA

Dolça amigueta, juguem a fet
o a corretgeta, o a bell indret.
Dolça amigueta, no tinguís pò:
ni he d'allunyar-me, ni en cap recó
fer-te malícies o bé el distret
si acàs et cremes o ets a l'indret
on he amagada la teva fló:

si tu ets manyaga, jo seré bo.
Dolça amigueta, tornem al joc,
la teva escala farà de toc.
Si tu m'atrapes no et besaré,
si jo t'atrapo perdonaré
que no m'estimis. Ja em somriuràs.
Si et cau la trena, jo et faré el llaç.

J. SALVAT PAPASSEIT

ANACREÒNTICA

Un dia Amor — ai trist,
pertot sempre hi ha noses! —
distret no havia vist
l'abella entre unes roses
i al dit va ser fiblat
perquè amb barroeria
l'havia despertat.
Amor enfolleït
pica de peus i plora,
no veu ningú a la vora
i vola i corre prest
a la gentil Citera
que sempre Amor espera.
«Oh mare, só perdut! —

li diu. — Ai las, jo em moro!
No em renys perquè ploro,
que m'ha picat el dit
aquell serpent petit
armat de fibló i ales
que abella per mon dol
ne diu el camperol.»
«Amor, això no és re
— ella respon, — i què,
aquest fiblar d'abella,
si penses en aquella
ferida que sofreix
qui ton dardell fereix?»

CLEMENTINA ARDERIU

CANÇÓ INCERTA

Aquest camí tan fi, tan fi,
qui sap on mena!
Es a la vila, o és al pi
de la carena?
Un lliri blau, color de cel,
diu: — Vina, vina! —
Però: — No passis! — diu un vel
de teranyina.
Serà drecera del gosat,
rossola ingrata,
o bé un camí d'enamorat
colgat de mata?

Es un recer per adormir
qui passi pena?
Aquest camí tan fi, tan fi,
qui sap on mena?
Qui sap si trist o somrient
acull a l'hoste?
Qui sap si mor sobtadament
sota la brosta?
Qui sabrà mai aquest camí
a què em convida!
I és camí incert cada matí,
n'és cada vida!

JOSEP CARNER

DIVENDRES SANT

L'oratge s'adormissa
i el cel és apagat,
ocells de la bardissa,
no desvetlleu l'Amat.

Els pobres ulls són lassos
quan l'hora baixa es fón
i han fatigat sos braços
tots els pecats del món.

La llum se n'és anada
del rostre sangonent;

sa joventut passada
com una rosa al vent.

Cloïa les parpelles
al capdamunt d'un rost;
de cara a les estrelles
clavat en una post.

L'oratge s'adormissa
i el cel és apagat;
ocells de la bardissa,
no desvetlleu l'Amat.

JOSEP CARNER

CAMINS DE FADA

Amor, faré una passera
damunt de la mar.
La pedra llisca lleugera
damunt de la mar.

Mon braç l'ha tornat alada.
Vola, que l'ombra morada
no sigui xarxa parada
damunt de la mar.

Si la gavina s'acosta,
fes via, brunzent.

Pedra, si és roja la posta,
fes via brunzent.

No et torbi l'escull, esquivia
l'abraçada fugitiva
del dofi. Sageta viva,
fes via, brunzent.

El mar té camins de fada,
blanc i rosa, Amor.
Els feia la pedra alada,
blanc i rosa, Amor.
Ves-hi, peu nu, rosa vera.
Oreig damunt la passera,
amb la teva mà lleugera
cull l'estel, Amor.

TOMÀS GARCÉS

CANÇÓ DE BRESSOL

De bon matí se n'ha anat;
tot just despuntava el dia
i l'estrella de l'amor
era un brot de tarongina.
La rosada del matí
era un plor de pedres fines.
Dorm, infant,
que ton pare n'és al camp
a collir menta florida.

Dorm, infant, que el son és dolç
i l'oratjol hi convida.
Demà, de bon dematí,
ton pare serà a la llinda.
Que et trobi dintre el bressol
com una estrella dormida.
Dorm, infant,
que ton pare n'és al camp
a collir menta florida.

TOMÀS GARCÉS

A MUNTANYA

Alli dalt de la muntanya
tot el bé de Déu hi tinc:
les roses de quatre en quatre
i els clavells de cinc en cinc,
l'estimada a la finestra,
l'ovella amb l'esquellerinc;
per rellotge el sol que toca

a cada hora un greny d'afrau;
el pollancre per la fressa,
i l'alzina per la pau;
i per gaudi, cada núvol
ala estès com una nau;
per jaç d'or una pallissa,
per llumenera un estel,

PROGRAMA

I

ABRIL

MAIG

ELS ALBERCOCS I LES PETITES COLLIDORES

CANTICEL

EL GESSAMÍ I LA ROSA

ROMANÇA SENSE PARAULES

II

LES GARBES DORMEN AL CAMP

VINYES VERDES VORA EL MAR

DIVENDRES SANT

CAMINS DE FADA

CANÇÓ DE BRESSOL

A MUNTANYA

III

PLATXÈRIA

ANACREÒNTICA

CANÇÓ INCERTA

CANÇÓ DE L'OBLIT

RECANÇA

CANÇÓ DE PASSAR CANTANT

ABRIL

Trèmula rialla
de dia daurat;
ventijol que calla
en la immensitat.
Palpitanta i jove
majestat d'abril;
vestidura nova
dels arbres. Subtil,
diàfana i clara
delícia del verd,

amb què el món, suara,
de llum s'és cobert
quan el fontinyó
tremolant, sentia
la seva frescò
tornada alegria.
Pluja lenta i blanca
de flors d'ametllè
qui cau de la branca
quan l'oratjol ve.

Noies pels portals;
finestra enramada;
festes matinals
xopes de rosada.
I passa l'abril
damunt de poncelles,
xamós i gentil
cantant caramelles.

TRINITAT CATASÚS

MAIG

Terra qui floreix,
mar qui s'encanta,
suavíssim bleix
de vida triomfanta.
Pluges cristal·lines,
aigües reflexant,
tendrons infantines
qui riuen brillant.
Claretat sonora,
núvol qui s'hi perd,
aura qui eixamora
la tendror del verd.

Bordoneig suau
d'abelles. Profunda,
silenciosa pau
d'una hora fecunda.
Món rejoyenit,
amor qui hi esclata,
deliciós oblit
de les nits de plata,
quan el pleniluni
de maig, silencios,
de qualque infortuni
sembla di a les flors.

TRINITAT CATASÚS

ELS ALBERCOCS I LES PETITES COLLIDORES

Diu Iris a Mirtila:
— O amiga, jo no sé!...
Tants d'albercocs hi deixes
al vell albercoquer?
— O Iris, prou m'agrada
menjar-ne pels camins,
i sentir l'or alegre
com raja boca endins.
Però el mal temps arriba:
i prop d'un flam rabent

jo sento a la teulada
ballar teules i vent.
I em plau que nostra mare
veient-nos entristits,
i com freguem els nasos
i com bufem els dits,
ens dugui, riolera,
quan cau la neu a flocs,
un pot amb confitures
de préssecs i albercocs.

JOSEP CARNER

CANTICEL

Per una vela en el mar blau
daria un ceptre;
per una vela en el mar blau,
ceptre i palau.
Per l'ala lleu d'una virtut
mon goig daria,

i el tros que em resta, mig romput'
de joventut.
Per una flor de romaní
l'amor daria;
per una flor de romaní
l'amor doní.

JOSEP CARNER

EL GESSAMÍ I LA ROSA

Colliu la rosa de dia
i de nit el gessamí:
el gessamí en una tanca,
la rosa al mig del jardí.
Lleument, dolçament gronxada,
la rosa mor en un si;

el gessamí, quan l'amada
s'ajeu, pàl·lida, a dormí,
el té viu, sense saber-ho,
dins el seu cabell diví.
La rosa fa enamorar-se,
i el gessamí defallí.

JOSEP CARNER

ROMANÇA SENSE PARAULES

A la pica de la font
neda una rosa vermella,
acotada al raig del broc
hi beu una joveneta,
per la barba i coll avall
li regala l'aigua fresca;

els germanets més petits
riu que riu de la mullena;
ella riu i beu ensems
i al capdavant s'ennuega.
Tots es posen a xisclar,
s'esvaloten i s'alegren

i el més petit de tots
en bressol dins la caseta
en sentir aquell brogit,
tot nuet, riu i perneja
i es posa cantar tot sol
una romança sens lletra.

J. MARAGALL

LES GARBES DORMEN AL CAMP

Les garbes dormen al camp.
Déu els dó bona dormida.
Segueix la guatlla el reclam
— la niarada avorrida.

Juliol ens duu l'aram
dins la posta beneïda.
Les garbes dormen al camp,
que la sega ja és finida.

El repòs del verd fullam
a l'ocellada convida.

Les garbes dormen al camp,
garbes seques sense vida.

Passa l'euga com un llamp
sense fer cas de la brida.
Les garbes dormen al camp
i l'ombra l'ha esfereïda.

Ai, encara servo el ram,
i l'estimada és partida...
Les garbes dormen al camp,
Déu els dó bona dormida!

JOSEP M.^a DE SAGARRA

VINYES VERDES VORA EL MAR

Vinyes verdes vora el mar,
ara que el vent no remuga,
us feu més verdes i encar
teniu la fulla poruga,
vinyes verdes vora el mar.

Vinyes verdes, dolç repòs
vora la vela que passa;
cap al mar vincleu el cos
sense decantar-vos massa,
vinyes verdes, dolç repòs.

Vinyes que dieu adéu
al llagut i a la gavina,
i al fi serrellet de neu

que ara neix i ara fina...
Vinyes que dieu adéu!

Vinyes verdes del meu cor...
Dins del cep s'adorm la tarda,
raim negre, pàmpol d'or,
aigua, penyal i basarda.
Vinyes verdes del meu cor...

Vinyes verdes vora el mar,
verdes a punta de dia,
verd suau de cap al tard...
Feu-nos sempre companyia,
vinyes verdes vora el mar!

JOSEP M.^a DE SAGARRA

CANÇÓ DE L'OBLIT

Boireta del matí,
escampa't una mica;
esborra el turó verd,
amaga la masia,
les canyes del camí
i l'ombra de l'eixida.
Boireta del matí,
melangiosa i tendra!
Atura l'oratjol,

allunya la pineda,
i mulla, mar endins,
les cofes i la vela.
Boireta del matí,
emboira'm la mirada.
Ets dolça com l'oblit.
Adéu, la vinya clara!
Que lluny l'alè del mar
i els brucs de la muntanya!

TOMÀS GARCÉS

RECANÇA

Qui sentís, renovellat
per la bruixa entesa,
aquell gust precipitat
de la juvenesa,
pluja i vent arremorat,
i l'acàcia en tot esclat
i deixant per l'empedrat
florida estesa!

Ah, l'anar sota l'aiguat
com fent-li escomesa,
d'un sonet mig començat

en l'embriaguesa,
i amb paraigua foradat
i la lluna pel forat,
i rient a mon costat
una noia encesa!

Qui sentís, renovellat
per la bruixa entesa,
aquell gust precipitat
de la juvenesa!...

JOSEP CARNER

CANÇÓ DE PASSAR CANTANT

Si ve l'abril tremolant,
i el ventet que no reposa,
i el perfum de Dijous Sant,
noia, no cullis la rosa:
passa cantant.
Si les trampes van picant,
si treuen vestits de festa
la geganta i el gegant,
noia, no llancis ginesta:
passa cantant.
Si la gent ploriquejant
camina amb la vista baixa,
si va la creu endavant,
noia, no guaitis la caixa:
passa cantant.

Si t'escomet un galan,
tot tendresa, tot deliris,
defallint i sospirant,
no l'escoltis, ni te'l miris:
passa cantant.

Si una vella xiuxejant
t'augura una mala estrella,
i et diu que se't marciran
aquests aires de ponçella,
i aquesta galta tan bella
no durarà ni un instant,
noia, riu-te'n de la vella:
passa cantant.

JOSEP M.^a DE SAGARRA

Palau de la Música Catalana

Audició Intima de Cançons del Mestre Toldrà

Sopran:

Montserrat Salvadó

de l'«Orfeo Català»

Pianista:

Mtre. Eduard Toldrà

Dissabte, 6 de Juny de 1931

a les deu del vespre

Copiós i escaient és el repertori català de cançons per a piano i cant. Tots els nostres compositors més distingits ens han donat, qui més qui menys, unes belles mostres d'aquest important gènere de la lírica musical. Essent la cançó popular tradicional la base característica del nostre musical renaixement, era conseqüència lògica aquesta primerenca floració entre nosaltres de la cançó artística, que no és res més que una derivació d'aquella cançó racial passada pel sedàs del temperament del poeta i del músic. Aquests, la cançó del poble l'estil·litzen, se la fan seva i la transformen en substància pròpia, i la intel·ligència i la fantasia, l'emoció cordial, el refinament estètic i la nova manera que la continua evolució de l'art porta, fan d'aquell substratum, quan s'identifica en un temperament sincer i un instint agut, una vera creació individual.

Aquest és el cas de N'Eduard Toldrà compositor. Temperament musical finíssim, artista equilibrat de seny i sensibilitat, intel·ligència aguda i culta, la seva obra artística està avalorada per tots aquests antecedents magnífics. La seva música es distingeix per un gran equilibri de la idea amb la forma i el seu estil no és el d'un lirisme desbordant, ni respon, com el de molts joves compositors d'avui dia, a una descordada pruija de novetat. Ell s'ha trobat a sí mateix, precisament perquè no s'ha preocupat de la novetat a ultrança. Però, tan mateix, en sentir les seves cançons s'hi troba tota una vera i distingida personalitat. La poesia triada i musicada per ell ressorgeix tota amb nova vida, amb un dinamisme i distinció tan natural a ella mateixa, que sembla que la música ha estat creada pel mateix poeta. Poesia moderna postvuitcentista, poesia del bell dir i de l'emoció discreta, que no espaordeix els sentits i que moltes vegades la fina ironia matitza d'una manera elegant. Dintre aquest gènere En Toldrà és un compositor model. La melodia, fresca i espontània, d'una austeritat ben catalana, i l'acompanyament que li crea ambient i serveix de comentari donen una nova vida al text poètic, sense descobrir esforç de cap mena i sense perdre mai la pruija musical que vivifica la composició.

La poesia d'En Carner, amb el seu bell i distingidíssim discreteig, la finor idíl·lica d'En Garcés, totes les belles poesies posades en música per En Toldrà, prenen una nova valor que intensifica el text amb un dinamisme cordial i lluminós. Moltes d'aquestes cançons són un vertader model dintre el gènere. Nosaltres creiem que és un pecat el que moltes d'elles restin oblidades en el repertori dels nostres artistes liederistes i que la major part d'elles ni tan sols siguin publicades.

Tan debò que aquesta sessió que l'ORFEO CATALÀ ofereix als seus socis i als nostres crítics musicals, gràcies a l'amabilitat del mateix Toldrà, qui, sense ésser un pianista d'ofici, fa l'esforç d'acompanyar ell mateix les seves cançons, i gràcies a la gentilesa de la Srta. Salvadó, posseïdora d'una vera vocació, d'una veu humil i seductora i d'un bell i escaient estil; tan debò, diem, que aquesta audició serveixi per a despertar el reconeixement de la valor d'aquestes petites obres, que nosaltres creiem són meritíssimes en la producció musical catalana de nostres dies.

LLUÍS MILLET

per finestra que no es tanca
un retall tot blau de cel;
i per criats que em despertin
un qui-qui-ri-que i un bel.
Allí dalt de la muntanya
tan enlaire, tot hi és:
la riquesa ben colgada
perquè l'home la fangués;

l'alegria entre fretures
com rosada entre esbarzers;
la salut, entre l'orenga
i la flor del penical;
aterrat amb creus de palma
el dimoni en un fonadal;
i Nostre Senyor devora,
estadant del pis de dalt.

JOSEP CARNER

PLATXÈRIA

Dolça amigueta, juguem a fet
o a corregeta, o a bell indret.
Dolça amigueta, no tinguís pò:
ni he d'allunyar-me, ni en cap recó
fer-te malícies o bé el distret
si acàs et cremes o ets a l'indret
on he amagada la teva flò:

si tu ets manyaga, jo seré bo.
Dolça amigueta, tornem al joc,
la teva escala farà de toc.
Si tu m'atrapes no et besaré,
si jo t'atrapo perdonaré
que no m'estimis. Ja em somriuràs.
Si et cau la trena, jo et faré el llaç.

J. SALVAT PAPASSEIT

ANACREÒNTICA

Un dia Amor — ai trist,
pertot sempre hi ha noses! —
distret no havia vist
l'abella entre unes roses
i al dit va ser fiblat
perquè amb barroeria
l'havia despertat.
Amor enfelleït
pica de peus i plora,
no veu ningú a la vora
i vola i corre prest
a la gentil Citera
que sempre Amor espera.
«Oh mare, só perdut! —

li diu. — Ai las, jo em moro!
No em renysis perquè ploro,
que m'ha picat el dit
aquell serpent petit
armat de fibló i ales
que abella per mon dol
ne diu el camperol.»
«Amor, això no és rè
— ella respon, — i què,
aquest fiblar d'abella,
si penses en aquella
ferida que sofreix
qui ton dardell fereix?»

CLEMENTINA ARDERIU

CANÇÓ INCERTA

Aquest camí tan fi, tan fi,
qui sap on mena!
Es a la vila, o és al pi
de la carena?
Un lliri blau, color de cel,
diu: — Vina, vina! —
Però: — No passis! — diu un vel
de teranyina.
Serà drecera del gosat,
rossola ingrata,
o bé un camí d'enamorat
colgat de mata?

Es un recer per adormir
qui passi pena?
Aquest camí tan fi, tan fi,
qui sap on mena?
Qui sap si trist o somrient
acull a l'hoste?
Qui sap si mor sobtadament
sota la brosta?
Qui sabrà mai aquest camí
a què em convidi!
I és camí incert cada matí,
n'és cada vida!

JOSEP CARNER

DIVENDRES SANT

L'oratge s'adormissa
i el cel és apagat,
ocells de la bardissa,
no desvetlleu l'Amat.

Els pobres ulls són lassos
quan l'hora baixa es fón
i han fatigat sos braços
tots els pecats del món.

La llum se n'és anada
del rostre sangonent;

sa joventut passada
com una rosa al vent.

Cloïa les parpelles
al capdamunt d'un rost;
de cara a les estrelles
clavat en una post.

L'oratge s'adormissa
i el cel és apagat;
ocells de la bardissa,
no desvetlleu l'Amat.

JOSEP CARNER

CAMINS DE FADA

Amor, faré una passera
damunt de la mar.
La pedra llisca lleugera
damunt de la mar.
Mon braç l'ha tornat alada.
Vola, que l'ombra morada
no sigui xarxa parada
damunt de la mar.

Si la gavina s'acosta,
fes via, brunzent.
Pedra, si és roja la posta,
fes via brunzent.

No et torbi l'escull, esquiva
l'abraçada fugitiva
del dofi. Sageta viva,
fes via, brunzent.

El mar té camins de fada,
blanc i rosa, Amor.
Els feia la pedra alada,
blanc i rosa, Amor.
Ves-hi, peu nu, rosa vera.
Oreig damunt la passera,
amb la teva mà lleugera
cull l'estel, Amor.

TOMÀS GARCÉS

CANÇÓ DE BRESSOL

De bon matí se n'ha anat;
tot just despuntava el dia
i l'estrella de l'amor
era un brot de tarongina.
La rosada del matí
era un plor de pedres fines.
Dorm, infant,
que ton pare n'és al camp
a collir menta florida.

Dorm, infant, que el son és dolç
i l'oratjol hi convida.
Demà, de bon dematí,
ton pare serà a la llinda.
Que et trobi dintre el bressol
com una estrella dormida.
Dorm, infant,
que ton pare n'és al camp
a collir menta florida.

TOMÀS GARCÉS

A MUNTANYA

Allí dalt de la muntanya
tot el bé de Déu hi tinc:
les roses de quatre en quatre
i els clavells de cinc en cinc,
l'estimada a la finestra,
l'ovella amb l'esquellerinc;
per rellotge el sol que toca

a cada hora un greny d'afrau;
el pollancre per la fressa,
i l'alzina per la pau;
i per gaudi, cada núvol
ala estès com una nau;
per jaç d'or una pallissa,
per llumenera un estel,

PROGRAMA

I

ABRIL

MAIG

ELS ALBERCOCS I LES PETITES COLLIDORES

CANTICEL

EL GESSAMÍ I LA ROSA

ROMANÇA SENSE PARAULES

II

LES GARBES DORMEN AL CAMP

VINYES VERDES VORA EL MAR

DIVENDRES SANT

CAMINS DE FADA

CANÇÓ DE BRESSOL

A MUNTANYA

III

PLATXÈRIA

ANACREÒNTICA

CANÇÓ INCERTA

CANÇÓ DE L'OBLIT

RECANÇA

CANÇÓ DE PASSAR CANTANT

ABRIL

Trèmula rialla
de dia daurat;
ventijol que calla
en la immensitat.
Palpitant i jove
majestat d'abril;
vestidura nova
dels arbres. Subtil,
diàfana i clara
delícia del verd,

amb què el món, suara,
de llum s'és cobert
quan el fontinyó
tremolant, sentia
la seva frescò
tornada alegria.
Pluja lenta i blanca
de flors d'ametllè
qui cau de la branca
quan l'oratjol ve.

Noies pels portals;
finestra enramada;
festes matinals
xopes de rosada.
I passa l'abril
damunt de poncelles,
xamós i gentil
cantant caramelles.

TRINITAT CATASÚS

MAIG

Terra qui floreix,
mar qui s'encanta,
suavíssim bleix
de vida triomfanta.
Pluges cristal·lines,
aigües reflexant,
tendrors infantines
qui riuen brillant.
Claretat sonora,
núvol qui s'hi perd,
aura qui eixamora
la tendror del verd.

Bordoneig suau
d'abelles. Profunda,
silenciosa pau
d'una hora fecunda.
Món rejoyenit,
amor qui hi esclata,
deliciós oblit
de les nits de plata,
quan el pleniluni
de maig, silenciós,
de qualche infortuni
sembla di a les flors.

TRINITAT CATASÚS

ELS ALBERCOCS I LES PETITES COLLIDORES

Diu Iris a Mirtila:
— O amiga, jo no sé!...
Tants d'albercocs hi deixes
al vell albercoquer?
— O Iris, prou m'agrada
menjar-ne pels camins,
i sentir l'or alegre
com raja boca endins.
Però el mal temps arriba:
i prop d'un flam rabent

jo sento a la teulada
ballar teules i vent.
I em plau que nostra mare
veient-nos entristits,
i com freguem els nasos
i com bufem els dits,
ens dugui, riolera,
quan cau la neu a flocs,
un pot amb confitures
de préssecs i albercocs.

JOSÈP CARNER

CANTICEL

Per una vela en el mar blau
daria un ceptre;
per una vela en el mar blau,
ceptre i palau.
Per l'ala lleu d'una virtut
mon goig daria,

i el tros que em resta, mig romput
de joventut.
Per una flor de romani
l'amor daria;
per una flor de romani
l'amor doní.

JOSÈP CARNER

EL GESSAMÍ I LA ROSA

Colliu la rosa de dia
i de nit el gessamí:
el gessamí en una tanca,
la rosa al mig del jardí.
Lleument, dolçament gronxada,
la rosa mor en un si;

el gessamí, quan l'amada
s'ajeu, pàl·lida, a dormir,
el té viu, sense saber-ho,
dins el seu cabell diví.
La rosa fa enamorar-se,
i el gessamí defallí.

JOSÈP CARNER

ROMANÇA SENSE PARAULES

A la pica de la font
neda una rosa vermella,
acotada al raig del broc
hi beu una joveneta,
per la barba i coll avall
li regala l'aigua fresca;

els germanets més petits
riu que riu de la mullena;
ella riu i beu ensem
i al capdavant s'ennuega.
Tots es posen a xisclar,
s'esvaloten i s'alegren

i el més petit de tots
en bressol dins la caseta
en sentir aquell brogit,
tot nuet, riu i perneja
i es posa cantar tot sol
una romança sens lletra.

J. MARAGALL

LES GARBES DORMEN AL CAMP

Les garbes dormen al camp.
Déu els dó bona dormida.
Segueix la guatlla el reclam
— la niarada avorrida.

Juliol ens dau l'aram
dins la posta beneïda.
Les garbes dormen al camp,
que la sega ja és finida.

El repòs del verd fullam
a l'ocellada convida.

Les garbes dormen al camp,
garbes seques sense vida.

Passa l'euga com un llamp
sense fer cas de la brida.
Les garbes dormen al camp
i l'ombra l'ha esfereïda.

Ai, encara servo el ram,
i l'estimada és partida...
Les garbes dormen al camp,
Déu els dó bona dormida!

JOSÈP M.^a DE SAGARRA

VINYES VERDES VORA EL MAR

Vinyes verdes vora el mar,
ara que el vent no remuga,
us feu més verdes i encar
teniu la fulla poruga,
vinyes verdes vora el mar.

Vinyes verdes, dolç repòs
vora la vela que passa;
cap al mar vincleu el cos
sense decantar-vos massa,
vinyes verdes, dolç repòs.

Vinyes que dieu adéu
al llagut i a la gavina,
i al fi serrellet de neu

que ara neix i ara fina...
Vinyes que dieu adéu!

Vinyes verdes del meu cor...
Dins del cep s'adorm la tarda,
raim negre, pàmpol d'or,
aigua, penyal i basarda.
Vinyes verdes del meu cor...

Vinyes verdes vora el mar,
verdes a punta de dia,
verd suau de cap al tard...
Feu-nos sempre companyia,
vinyes verdes vora el mar!

JOSÈP M.^a DE SAGARRA

CANÇÓ DE L'OBLIT

Boireta del matí,
escampa't una mica;
esborra el turó verd,
amaga la masia,
les canyes del camí
i l'ombra de l'eixida.
Boireta del matí,
melangiosa i tendra!
Atura l'oratjol,

allunya la pineda,
i mulla, mar endins,
les cofes i la vela.
Boireta del matí,
emboira'm la mirada.
Ets dolça com l'oblit.
Adéu, la vinya clara!
Que lluny l'alè del mar
i els brucs de la muntanya!

TOMÀS GARCÉS

RECANÇA

Qui sentís, renovellat
per la bruixa entesa,
aquell gust precipitat
de la juvenesa,
pluja i vent arremorat,
i l'acàcia en tot esclat
i deixant per l'empedrat
florida estesa!

Ah, l'anar sota l'aiguat
com fent-li escamesa,
d'un sonet mig començat

en l'embriaguesa,
i amb paraigua foradat
i la lluna pel forat,
i rient a mon costat
una noia encesa!

Qui sentís, renovellat
per la bruixa entesa,
aquell gust precipitat
de la juvenesa!...

JOSEP CARNER

CANÇÓ DE PASSAR CANTANT

Si ve l'abril tremolant,
i el ventet que no reposa,
i el perfum de Dijous Sant,
noia, no cullis la rosa:
passa cantant.

Si les trapes van picant,
si treuen vestits de festa
la geganta i el gegant,
noia, no llancis ginesta:
passa cantant.

Si la gent ploriquejant
camina amb la vista baixa,
si va la creu endavant,
noia, no guaitis la caixa:
passa cantant.

Si t'escomet un galan,
tot tendresa, tot deliris,
defallint i sospirant,
no l'escoltis, ni te'l miris:
passa cantant.

Si una vella xiuxejant
t'augura una mala estrella,
i et diu que se't marciran
aquests aires de poncella,
i aquesta galta tan bella
no durarà ni un instant,
noia, riu-te'n de la vella:
passa cantant.

JOSEP M.^a DE SAGARRA

Palau de la Música Catalana

Audició Intima de Cançons del Mestre Toldrà

Sopran:

Montserrat Salvadó

de l'«Orfeo Català»

Pianista:

Mtre. Eduard Toldrà

Dissabte, 6 de Juny de 1931

a les deu del vespre

Copios i escaient és el repertori català de cançons per a piano i cant. Tots els nostres compositors més distingits ens han donat, qui més qui menys, unes belles mostres d'aquest important gènere de la lírica musical. Essent la cançó popular tradicional la base característica del nostre musical renaixement, era conseqüència lògica aquesta primerenca floració entre nosaltres de la cançó artística, que no és res més que una derivació d'aquella cançó racial passada pel sedàs del temperament del poeta i del músic. Aquests, la cançó del poble l'estil·litzten, se la fan seva i la transformen en substància pròpia, i la intel·ligència i la fantasia, l'emoció cordial, el refinament estètic i la nova manera que la continua evolució de l'art porta, fan d'aquell substratum, quan s'identifica en un temperament sincer i un instint agut, una vera creació individual.

Aquest és el cas de N'Eduard Toldrà compositor. Temperament musical finíssim, artista equilibrat de seny i sensibilitat, intel·ligència aguda i culta, la seva obra artística està avalorada per tots aquests antecedents magnífics. La seva música es distingeix per un gran equilibri de la idea amb la forma i el seu estil no és el d'un lirisme desbordant, ni respon, com el de molts joves compositors d'avui dia, a una descordada pruija de novetat. Ell s'ha trobat a sí mateix, precisament perquè no s'ha preocupat de la novetat a ultrança. Però, tan mateix, en sentir les seves cançons s'hi troba tota una vera i distingida personalitat. La poesia triada i musicada per ell ressorgeix tota amb nova vida, amb un dinamisme i distinció tan natural a ella mateixa, que sembla que la música ha estat creada pel mateix poeta. Poesia moderna postvuitcentista, poesia del bell dir i de l'emoció discreta, que no espaordeix els sentits i que moltes vegades la fina ironia matitza d'una manera elegant. Dintre aquest gènere En Toldrà és un compositor model. La melodia, fresca i espontània, d'una austeritat ben catalana, i l'acompanyament que li crea ambient i serveix de comentari donen una nova vida al text poètic, sense descobrir esforç de cap mena i sense perdre mai la pruija musical que vivifica la composició.

La poesia d'En Carner, amb el seu bell i distingidíssim discreteig, la finor idíl·lica d'En Garcés, totes les belles poesies posades en música per En Toldrà, prenen una nova valor que intensifica el text amb un dinamisme cordial i lluminós. Moltes d'aquestes cançons són un vertader model dintre el gènere. Nosaltres creiem que és un pecat el que moltes d'elles restin oblidades en el repertori dels nostres artistes liederistes i que la major part d'elles ni tan sols siguin publicades.

Tan debò que aquesta sessió que l'ORFEO CATALÀ ofereix als seus socis i als nostres crítics musicals, gràcies a l'amabilitat del mateix Toldrà, qui, sense ésser un pianista d'ofici, fa l'esforç d'acompanyar ell mateix les seves cançons, i gràcies a la gentilesa de la Srta. Salvadó, posseïdora d'una vera vocació, d'una veu humil i seductora i d'un bell i escaient estil; tan debò, diem, que aquesta audició serveixi per a despertar el reconeixement de la valor d'aquestes petites obres, que nosaltres creiem són meritíssimes en la producció musical catalana de nostres dies.

LLUÍS MILLET

per finestra que no es tanca
un retall tot blau de cel;
i per criats que em despertin
un qui-qui-ri-qui i un bel.
Allí dalt de la muntanya
tan enlaire, tot hi és:
la riquesa ben colgada
perquè l'home la fangués;

l'alegria entre fretures
com rosada entre esbarzers;
la salut, entre l'orenga
i la flor del penical;
aterrat amb creus de palma
el dimoni en un fondal;
i Nostre Senyor devora,
estadant del pis de dalt.

JOSEP CARNER

PLATXÈRIA

Dolça amigueta, juguem a fet
o a corretgeta, o a bell indret.
Dolça amigueta, no tinguís pò:
ni he d'allunyar-me, ni en cap recó
fer-te malícies o bé el distret
si acàs et cremes o ets a l'indret
on he amagada la teva flò:

si tu ets manyaga, jo seré bo.
Dolça amigueta, tornem al joc,
la teva escala farà de toc.
Si tu m'atrapes no et besaré,
si jo t'atrapo perdonaré
que no m'estimis. Ja em somriuràs.
Si et cau la trena, jo et faré el llac.

J. SALVAT PAPASSEIT

ANACREONTICA

Un dia Amor — ai trist,
pertot sempre hi ha noses! —
distret no havia vist
l'abella entre unes roses
i al dit va ser fiblat
perquè amb barroeria
l'havia despertat.
Amor enfolleït
pica de peus i plora,
no veu ningú a la vora
i vola i corre prest
a la gentil Citera
que sempre Amor espera.
«Oh mare, só perdut! —

li diu. — Ai las, jo em moro!
No em renyis perquè ploro,
que m'ha picat el dit
aquell serpent petit
armat de fibló i ales
que abella per mon dol
ne diu el camperol.»
«Amor, això no és rē
— ella respon, — i què,
aquest fiblar d'abella,
si penses en aquella
ferida que sofreix
qui ton dardell fereix?»

CLEMENTINA ARDERIU

CANÇÓ INCERTA

Aquest camí tan fi, tan fi,
qui sap on mena!
Es a la vila, o és al pi
de la carena?
Un lliri blau, color de cel,
diu: — Vina, vina! —
Però: — No passis! — diu un vel
de teranyina.
Serà drecera del gosat,
rossola ingrata,
o bé un camí d'enamorat
colgat de mata?

Es un recer per adormir
qui passi pena?
Aquest camí tan fi, tan fi,
qui sap on mena?
Qui sap si trist o somrient
acull a l'hoste?
Qui sap si mor sobtadament
sota la brosta?
Qui sabrà mai aquest camí
a què em convida!
I és camí incert cada matí,
n'és cada vida!

JOSEP CARNER

DIVENDRES SANT

L'oratge s'adormissa
i el cel és apagat,
ocells de la bardissa,
no desvetlleu l'Amat.

Els pobres ulls són lassos
quan l'hora baixa es fón
i han fatigat sos braços
tots els pecats del món.

La llum se n'és anada
del rostre sangonent;

sa joventut passada
com una rosa al vent.

Cloïa les parpelles
al capdamunt d'un rost;
de cara a les estrelles
clavat en una post.

L'oratge s'adormissa
i el cel és apagat;
ocells de la bardissa,
no desvetlleu l'Amat.

JOSEP CARNER

CAMINS DE FADA

Amor, faré una passera
damunt de la mar.
La pedra llisca lleugera
damunt de la mar.
Mon braç l'ha tornat alada.
Vola, que l'ombra morada
no sigui xarxa parada
damunt de la mar.

Si la gavina s'acosta,
fes via, brunzent.
Pedra, si és roja la posta,
fes via brunzent.

No et torbi l'escull, esquivi
l'abraçada fugitiva
del dofi. Sageta viva,
fes via, brunzent.

El mar té camins de fada,
blanc i rosa, Amor.
Els feia la pedra alada,
blanc i rosa, Amor.
Ves-hi, peu nu, rosa vera.
Oreig damunt la passera,
amb la teva mà lleugera
cull l'estel, Amor.

TOMÀS GARCÉS

CANÇÓ DE BRESSOL

De bon matí se n'ha anat;
tot just despuntava el dia
i l'estrella de l'amor
era un brot de tarongina.
La rosada del matí
era un plor de pedres fines.
Dorm, infant,
que ton pare n'és al camp
a collir menta florida.

Dorm, infant, que el son és dolç
i l'oratjol hi convida.
Demà, de bon dematí,
ton pare serà a la llinda.
Que et trobi dintre el bressol
com una estrella dormida.
Dorm, infant,
que ton pare n'és al camp
a collir menta florida.

TOMÀS GARCÉS

A MUNTANYA

Allí dalt de la muntanya
tot el bé de Déu hi tinc:
les roses de quatre en quatre
i els clavells de cinc en cinc,
l'estimada a la finestra,
l'ovella amb l'esquellerinc;
per rellotge el sol que toca

a cada hora un greny d'afrau;
el pollancre per la fressa,
i l'alzina per la pau;
i per gaudi, cada núvol
ala estès com una nau;
per jac d'or una pallissa,
per llumenera un estel,

PROGRAMA

I

ABRIL

MAIG

ELS ALBERCOCS I LES PETITES COLLIDORES

CANTICEL

EL GESSAMÍ I LA ROSA

ROMANÇA SENSE PARAULES

II

LES GARBES DORMEN AL CAMP

VINYES VERDES VORA EL MAR

DIVENDRES SANT

CAMINS DE FADA

CANÇÓ DE BRESSOL

A MUNTANYA

III

PLATXÈRIA

ANACREÒNTICA

CANÇÓ INCERTA

CANÇÓ DE L'OBLIT

RECANÇA

CANÇÓ DE PASSAR CANTANT

ABRIL

Trèmula rialla
de dia daurat;
ventijol que calla
en la immensitat.
Palpitant i jove
majestat d'abril;
vestidura nova
dels arbres. Subtil,
diàfana i clara
delícia del verd,

amb què el món, suara,
de llum s'és cobert
quan el fontinyó
tremolant, sentia
la seva frescò
tornada alegria.
Pluja lenta i blanca
de flors d'ametllè
qui cau de la branca
quan l'oratjol ve.

Noies pels portals;
finestra enramada;
festes matinals
xopes de rosada.
I passa l'abril
damunt de poncelles,
xamós i gentil
cantant caramelles.

TRINITAT CATASÚS

MAIG

Terra qui floreix,
mar qui s'encanta,
suavíssim bleix
de vida triomfanta.
Pluges cristal·lines,
aigües reflexant,
tendrons infantines
qui riuen brillant.
Claretat sonora,
núvol qui s'hi perd,
aura qui eixamora
la tendror del verd.

Bordoneig suau
d'abelles. Profunda,
silenciosa pau
d'una hora fecunda.
Món rejoyenit,
amor qui hi esclata,
deliciós oblit
de les nits de plata,
quan el pleniluni
de maig, silencios,
de qualque infortuni
sembla di a les flors.

TRINITAT CATASÚS

ELS ALBERCOCS I LES PETITES COLLIDORES

Diu Iris a Mirtila:
— O amiga, jo no sé!...
Tants d'albercocs hi deixes
al vell albercoquer?
— O Iris, prou m'agrada
menjar-ne pels camins,
i sentir l'or alegre
com raja boca endins.
Però el mal temps arriba:
i prop d'un flam rabent

jo sento a la teulada
ballar teules i vent.
I em plau que nostra mare
veient-nos entristits,
i com freguem els nasos
i com bufem els dits,
ens dugui, riolera,
quan cau la neu a flocs,
un pot amb confitures
de préssecs i albercocs.

JOSEP CARNER

CANTICEL

Per una vela en el mar blau
daria un ceptre;
per una vela en el mar blau,
ceptre i palau.
Per l'ala lleu d'una virtut
mon goig daria,

i el tros que em resta, mig romput'
de joventut.
Per una flor de romaní
l'amor daria;
per una flor de romaní
l'amor doní.

JOSEP CARNER

EL GESSAMÍ I LA ROSA

Colliu la rosa de dia
i de nit el gessamí:
el gessamí en una fanca,
la rosa al mig del jardí.
Lleument, dolçament gronxada,
la rosa mor en un si;

el gessamí, quan l'amada
s'ajeu, pàl·lida, a dormí,
el té viu, sense saber-ho,
dins el seu cabell diví.
La rosa fa enamorar-se,
i el gessamí defalli.

JOSEP CARNER

ROMANÇA SENSE PARAULES

A la pica de la font
neda una rosa vermella,
acotada al raig del broc
hi beu una joveneta,
per la barba i coll avall
li regala l'aigua fresca;

els germanets més petits
riu que riu de la mullena;
ella riu i beu ensem
i al capdavant s'ennuega.
Tots es posen a xisclar,
s'esvaloten i s'alegren

i el més petitet de tots
en bressol dins la caseta
en sentir aquell brogit,
tot nuet, riu i perneja
i es posa cantar tot sol
una romança sens lletra.

J. MARAGALL

LES GARBES DORMEN AL CAMP

Les garbes dormen al camp.
Déu els dó bona dormida.
Segueix la guatlla el reclam
— la niarada avorrida.

Juliol ens duu l'aram
dins la posta beneïda.
Les garbes dormen al camp,
que la sega ja és finida.

El repòs del verd fullam
a l'ocellada convida.

Les garbes dormen al camp,
garbes seques sense vida.

Passa l'euga com un llamp
sense fer cas de la brida.
Les garbes dormen al camp
i l'ombra l'ha esferida.

Ai, encara servo el ram,
i l'estimada és partida...
Les garbes dormen al camp,
Déu els dó bona dormida!

JOSEP M.^a DE SAGARRA

VINYES VERDES VORA EL MAR

Vinyes verdes vora el mar,
ara que el vent no remuga,
us feu més verdes i encar
teniu la fulla poruga,
vinyes verdes vora el mar.

Vinyes verdes, dolç repòs
vora la veta que passa;
cap al mar vinclau el cos
sense decantar-vos massa,
vinyes verdes, dolç repòs.

Vinyes que dieu adéu
al llagut i a la gavina,
i al fi serrellet de neu

que ara neix i ara fina...
Vinyes que dieu adéu!

Vinyes verdes del meu cor...
Dins del cep s'adorm la tarda,
raim negre, pàmpol d'or,
aigua, penyal i basarda.
Vinyes verdes del meu cor...

Vinyes verdes vora el mar,
verdes a punta de dia,
verd suau de cap al tard...
Feu-nos sempre companyia,
vinyes verdes vora el mar!

JOSEP M.^a DE SAGARRA

CANÇÓ DE L'OBLIT

Boireta del matí,
escampa't una mica;
esborra el turó verd,
amaga la masia,
les canyes del camí
i l'ombra de l'eixida.
Boireta del matí,
melangiosa i tendra!
Atura l'oratjol,

allunya la pineda,
i mulla, mar endins,
les cofes i la vela.
Boireta del matí,
emboira'm la mirada.
Ets dolça com l'oblit.
Adéu, la vinya clara!
Que lluny l'alè del mar
i els brucs de la muntanya!

TOMÀS GARCÉS

RECANÇA

Qui sentís, renovellat
per la bruixa entesa,
aquell gust precipitat
de la juvenesa,
pluja i vent arremorat,
i l'acàcia en tot esclat
i deixant per l'empedrat
florida estesa!

Ah, l'anar sota l'aiguat
com fent-li escomesa,
d'un sonet mig començat

en l'embriaguesa,
i amb paraigua foradat
i la lluna pel forat,
i rient a mon costat
una noia encesa!

Qui sentís, renovellat
per la bruixa entesa,
aquell gust precipitat
de la juvenesa!...

JOSEP CARNER

CANÇÓ DE PASSAR CANTANT

Si ve l'abril tremolant,
i el ventet que no reposa,
i el perfum de Dijous Sant,
noia, no cullis la rosa:
passa cantant.

Si les trapes van picant,
si treuen vestits de festa
la geganta i el gegant,
noia, no llancis ginesta:
passa cantant.

Si la gent ploriqueja
camina amb la vista baixa,
si va la creu endavant,
noia, no guaitis la caixa:
passa cantant.

Si t'escomet un galan,
tot tendresa, tot deliris,
defallint i sospirant,
no l'escoltis, ni te'l miris:
passa cantant.

Si una vella xiuxejant
t'augura una mala estrella,
i et diu que se't marciran
aquests aires de poncella,
i aquesta galta tan bella
no durarà ni un instant,
noia, riu-te'n de la vella:
passa cantant.

JOSEP M.^a DE SAGARRA

Palau de la Música Catalana

Audició Intima de Cançons del Mestre Toldrà

Sopran:

Montserrat Salvadó

de l'«Orfeo Català»

Pianista:

Mtre. Eduard Toldrà

Dissabte, 6 de Juny de 1931

a les deu del vespre

Copiós i escaient és el repertori català de cançons per a piano i cant. Tots els nostres compositors més distingits ens han donat, qui més qui menys, unes belles mostres d'aquest important gènere de la lírica musical. Essent la cançó popular tradicional la base característica del nostre musical renaixement, era conseqüència lògica aquesta primerenca floració entre nosaltres de la cançó artística, que no és res més que una derivació d'aquella cançó racial passada pel sedàs del temperament del poeta i del músic. Aquests, la cançó del poble l'estil·litzten, se la fan seva i la transformen en substància pròpia, i la intel·ligència i la fantasia, l'emoció cordial, el refinament estètic i la nova manera que la continua evolució de l'art porta, fan d'aquell substratum, quan s'identifica en un temperament sincer i un instint agut, una vera creació individual.

Aquest és el cas de N'Eduard Toldrà compositor. Temperament musical finíssim, artista equilibrat de seny i sensibilitat, intel·ligència aguda i culta, la seva obra artística està avalorada per tots aquests antecedents magnífics. La seva música es distingeix per un gran equilibri de la idea amb la forma i el seu estil no és el d'un lirisme desbordant, ni respon, com el de molts joves compositors d'avui dia, a una descordada pruija de novetat. Ell s'ha trobat a sí mateix, precisament perquè no s'ha preocupat de la novetat a ultrança. Però, tan mateix, en sentir les seves cançons s'hi troba tota una vera i distingida personalitat. La poesia triada i musicada per ell ressorgeix tota amb nova vida, amb un dinamisme i distinció tan natural a ella mateixa, que sembla que la música ha estat creada pel mateix poeta. Poesia moderna postvuitcentista, poesia del bell dir i de l'emoció discreta, que no espaordeix els sentits i que moltes vegades la fina ironia matitza d'una manera elegant. Dintre aquest gènere En Toldrà és un compositor model. La melodia, fresca i espontània, d'una austeritat ben catalana, i l'acompanyament que li crea ambient i serveix de comentari donen una nova vida al text poètic, sense descobrir esforç de cap mena i sense perdre mai la pruija musical que vivifica la composició.

La poesia d'En Carner, amb el seu bell i distingidíssim discreteig, la finor idil·lica d'En Garcés, totes les belles poesies posades en música per En Toldrà, prenen una nova valor que intensifica el text amb un dinamisme cordial i lluminós. Moltes d'aquestes cançons són un vertader model dintre el gènere. Nosaltres creiem que és un pecat el que moltes d'elles restin oblidades en el repertori dels nostres artistes liederistes i que la major part d'elles ni tan sols siguin publicades.

Tan debò que aquesta sessió que l'ORFEO CATALÀ ofereix als seus socis i als nostres crítics musicals, gràcies a l'amabilitat del mateix Toldrà, qui, sense ésser un pianista d'ofici, fa l'esforç d'acompanyar ell mateix les seves cançons, i gràcies a la gentilesa de la Srta. Salvadó, posseïdora d'una vera vocació, d'una veu humil i seductora i d'un bell i escaient estil; tan debò, diem, que aquesta audició serveixi per a despertar el reconeixement de la valor d'aquestes petites obres, que nosaltres creiem són meritíssimes en la producció musical catalana de nostres dies.

LLUÍS MILLET

per finestra que no es tanca
un retall tot blau de cel;
i per criats que em despertin
un qui-qui-ri-qui i un bel.
Allí dalt de la muntanya
tan enlaire, tot hi és;
la riquesa ben colgada
perquè l'home la fangués;

l'alegria entre fretures
com rosada entre esbarzers;
la salut, entre l'orenga
i la flor del penical;
aterrat amb creus de palma
el dimoni en un fondal;
i Nostre Senyor devora,
estadant del pis de dalt.

JOSEP CARNER

PLATXÈRIA

Dolça amigueta, juguem a fet
o a corretgeta, o a bell indret.
Dolça amigueta, no tinguís pò:
ni he d'allunyar-me, ni en cap recó
fer-te malícies o bé el distret
si acàs et cremes o ets a l'indret
on he amagada la teva flò:

si tu ets manyaga, jo seré bo.
Dolça amigueta, tornem al joc,
la teva escala farà de toc.
Si tu m'atrapes no et besaré,
si jo t'atrapo perdonaré
que no m'estimis. Ja em somriuràs.
Si et cau la trena, jo et faré el llaç.

J. SALVAT PAPASSEIT

ANACREONTICA

Un dia Amor — ai trist,
pertot sempre hi ha noses! —
distret no havia vist
l'abella entre unes roses
i al dit va ser fiblat
perquè amb barroeria
l'havia despertat.
Amor enfolleït
pica de peus i plora,
no veu ningú a la vora
i vola i corre prest
a la gentil Citera
que sempre Amor espera.
«Oh mare, só perdut! —

li diu. — Ai las, jo em moro!
No em renys perquè ploro,
que m'ha picat el dit
aquell serpent petit
armat de fibló i ales
que abella per mon dol
ne diu el camperol.»
«Amor, això no és re
— ella respon, — i què,
aquest fiblar d'abella,
si penses en aquella
ferida que sofreix
qui ton dardell fereix?»

CLEMENTINA ARDERIU

CANÇÓ INCERTA

Aquest camí tan fi, tan fi,
qui sap on mena!
Es a la vila, o és al pi
de la carena?
Un lliri blau, color de cel,
diu: — Vina, vina! —
Però: — No passis! — diu un vel
de teranyina.
Serà drecera del gosat,
rossola ingrata,
o bé un camí d'enamorat
colgat de mata?

Es un recer per adormir
qui passi pena?
Aquest camí tan fi, tan fi,
qui sap on mena?
Qui sap si trist o somrient
acull a l'hoste?
Qui sap si mor sobtadament
sota la brosta?
Qui sabrà mai aquest camí
a què em convida!
I és camí incert cada matí,
n'és cada vida!

JOSEP CARNER

DIVENDRES SANT

L'oratge s'adormissa
i el cel és apagat,
ocells de la bardissa,
no desvetlleu l'Amat.

Els pobres ulls són lassos
quan l'hora baixa es fón
i han fatigat sos braços
tots els pecats del món.

La llum se n'és anada
del rostre sangonent;

sa joventut passada
com una rosa al vent.

Cloïa les parpelles
al capdamunt d'un rost;
de cara a les estrelles
clavat en una post.

L'oratge s'adormissa
i el cel és apagat;
ocells de la bardissa,
no desvetlleu l'Amat.

JOSEP CARNER

CAMINS DE FADA

Amor, faré una passera
damunt de la mar.
La pedra llisca lleugera
damunt de la mar.
Mon braç l'ha tornat alada.
Vola, que l'ombra morada
no sigui xarxa parada
damunt de la mar.

Si la gavina s'acosta,
fes via, brunzent.
Pedra, si és roja la posta,
fes via brunzent.

No et torbi l'escull, esquivi
l'abraçada fugitiva
del dofi. Sageta viva,
fes via, brunzent.

El mar té camins de fada,
blanc i rosa, Amor.
Els feia la pedra alada,
blanc i rosa, Amor.
Ves-hi, peu nu, rosa vera.
Oreig damunt la passera,
amb la teva mà lleugera
cull l'estel, Amor.

TOMÀS GARCÉS

CANÇÓ DE BRESSOL

De bon matí se n'ha anat;
tot just despuntava el dia
i l'estrella de l'amor
era un brot de tarongina.
La rosada del matí
era un plor de pedres fines.
Dorm, infant,
que ton pare n'és al camp
a collir menta florida.

Dorm, infant, que el son és dolç
i l'oratjol hi convida.
Demà, de bon dematí,
ton pare serà a la llinda.
Que et trobi dintre el bressol
com una estrella dormida.
Dorm, infant,
que ton pare n'és al camp
a collir menta florida.

TOMÀS GARCÉS

A MUNTANYA

Allí dalt de la muntanya
tot el bé de Déu hi tinc:
les roses de quatre en quatre
i els clavells de cinc en cinc,
l'estimada a la finestra,
l'ovella amb l'esquellerinc;
per rellotge el sol que toca

a cada hora un greny d'afrau;
el pollancre per la fressa,
i l'alzina per la pau;
i per gaudi, cada núvol
ala estès com una nau;
per jac d'or una pallissa,
per llumenera un estel,

PROGRAMA

I

ABRIL

MAIG

ELS ALBERCOCS I LES PETITES COLLIDORES

CANTICEL

EL GESSAMÍ I LA ROSA

ROMANÇA SENSE PARAULES

II

LES GARBES DORMEN AL CAMP

VINYES VERDES VORA EL MAR

DIVENDRES SANT

CAMINS DE FADA

CANÇÓ DE BRESSOL

A MUNTANYA

III

PLATXÈRIA

ANACREÒNTICA

CANÇÓ INCERTA

CANÇÓ DE L'OBLIT

RECANÇA

CANÇÓ DE PASSAR CANTANT

ABRIL

Trèmula rialla
de dia daurat;
ventijol que calla
en la immensitat.
Palpitant a jove
majestat d'abril;
vestidura nova
dels arbres. Subtil,
diàfana i clara
delícia del verd,

amb què el món, suara,
de llum s'és cobert
quan el fontinyó
tremolant, sentia
la seva frescò
tornada alegria.
Pluja lenta i blanca
de flors d'ametllè
qui cau de la branca
quan l'oratjol ve.

Noies pels portals;
finestra enramada;
festes matinals
xopes de rosada.
I passa l'abril
damunt de poncelles,
xamós i gentil
cantant caramelles.

TRINITAT CATASÚS

MAIG

Terra qui floreix,
mar qui s'encanta,
suavíssim bleix
de vida triomfanta.
Pluges cristal·lines,
aigües reflexant,
tendrons infantines
qui riuen brillant.
Claretat sonora,
núvol qui s'hi perd,
aura qui eixamora
la tendror del verd.

Bordoneig suau
d'abelles. Profunda,
silenciosa pau
d'una hora fecunda.
Món rejoyenit,
amor qui hi esclata,
deliciós oblit
de les nits de plata,
quan el pleniluni
de maig, silencios,
de qualque infortuni
sembla di a les flors.

TRINITAT CATASÚS

ELS ALBERCOCS I LES PETITES COLLIDORES

Diu Iris a Mirtila:
— O amiga, jo no sé!...
Tants d'albercocs hi deixes
al vell albercoquer?
— O Iris, prou m'agrada
menjar-ne pels camins,
i sentir l'or alegre
com raja boca endins.
Però el mal temps arriba:
i prop d'un flam rabent

jo sento a la teulada
ballar teules i vent.
I em plau que nostra mare
veient-nos entristits,
i com freguem els nasos
i com bufem els dits,
ens dugui, riolera,
quan cau la neu a flocs,
un pot amb confitures
de préssecs i albercocs.

JOSEP CARNER

CANTICEL

Per una vela en el mar blau
daria un ceptre;
per una vela en el mar blau,
ceptre i palau.
Per l'ala lleu d'una virtut
mon goig daria,

i el tros que em resta, mig romput
de joventut.
Per una flor de romaní
l'amor daria;
per una flor de romaní
l'amor doni.

JOSEP CARNER

EL GESSAMÍ I LA ROSA

Colliu la rosa de dia
i de nit el gessamí:
el gessamí en una tanca,
la rosa al mig del jardí.
Lleument, dolçament gronxada,
la rosa mor en un si;

el gessamí, quan l'amada
s'ajeu, pàl·lida, a dormí,
el té viu, sense saber-ho,
dins el seu cabell diví.
La rosa fa enamorar-se,
i el gessamí defallí.

JOSEP CARNER

ROMANÇA SENSE PARAULES

A la pica de la font
neda una rosa vermella,
acotada al raig del broc
hi beu una joventeta,
per la barba i coll avall
li regala l'aigua fresca;

els germanets més petits
riu que riu de la mullena;
ella riu i beu ensem
i al capdavant s'ennuega.
Tots es posen a xisclar,
s'esvaloten i s'alegren

i el més petitet de tots
en bressol dins la caseta
en sentir aquell brogit,
tot nuet, riu i perneja
i es posa cantar tot sol
una romança sens lletra.

J. MARAGALL

LES GARBES DORMEN AL CAMP

Les garbes dormen al camp.
Déu els dó bona dormida.
Segueix la guatlla el reclam
— la niarada avorrida.

Juliol ens duu l'aram
dins la posta beneïda.
Les garbes dormen al camp,
que la sega ja és finida.

El repòs del verd fullam
a l'ocellada convida.

Les garbes dormen al camp,
garbes seques sense vida.

Passa l'euga com un llamp
sense fer cas de la brida.
Les garbes dormen al camp
i l'ombra l'ha esfereïda.

Ai, encara servo el ram,
i l'estimada és partida...
Les garbes dormen al camp,
Déu els dó bona dormida!

JOSEP M.^a DE SAGARRA

VINYES VERDES VORA EL MAR

Vinyes verdes vora el mar,
ara que el vent no remuga,
us feu més verdes i encar
teniu la fulla poruga,
vinyes verdes vora el mar.

Vinyes verdes, dolç repòs
vora la vela que passa;
cap al mar vincleu el cos
sense decantar-vos massa,
vinyes verdes, dolç repòs.

Vinyes que dieu adéu
al llagut i a la gavina,
i al fi serrellet de neu

que ara neix i ara fina...
Vinyes que dieu adéu!

Vinyes verdes del meu cor...
Dins del cep s'adorm la tarda,
raim negre, pàmpol d'or,
aigua, penyal i basarda.
Vinyes verdes del meu cor...

Vinyes verdes vora el mar,
verdes a punta de dia,
verd suau de cap al tard...
Feu-nos sempre companyia,
vinyes verdes vora el mar!

JOSEP M.^a DE SAGARRA

TOT PASSA

D. RATHAUS

Tot passa prest i mai no torna enrera.
Breu és la vida, fuig en un instant.
On són els mots de nostra amor primera?
On és l'albada que era nostre encant?

La flò esclatant perd tota sa bellesa;
la flama més encesa prompte es mor;
l'onada vé d'una altra onada empesa...
i cants alegres ja no té el meu cor!

EL MEU TERRER

A. TOLSTOI

Car terrer, terrer vibrant!
Braus corsers qui corren,
àligues a vols xisclant,
llops qui al bosc udolent!

Visca mon terrê estimat!
Visquen ses florestes,
rossinyols cantant al prat,
plans erms, vents, tempestes!

Traduccions de *Antoni Colomé*

SALA MOZART

CANUDA, 31

RECITAL DE CANÇONS

VÀLIA SOKOLOVA

CANTATRIU

JOSEP CAMINALS

PIANISTA

DISSABTE 9 DE MAIG DE 1931
A LES 10 DEL VESPRE

CANÇÓ DEL BOSC BRU

A. BORODIN

El bosc bru vibrant,
el bosc bru, xiulant
diu son cant.
Cant antic i ver,
conegut, sincer.
Va contant com vivien
ben lliures ben ampla llibertat,
com la força tenien
i forts els ha tornat,

com la llibertat més furient vingué,
com més ample vol cada cop prengué,
greu venjança volgué alcançar,
per les viles rabent entrà,
del contrari es mofà i a pler rigué,
i per treure's la set son sang begué
com volgué.
L'ampla llibertat
forts els ha tornat!

CANT JUEU

L. MEI

Sóc floreta dels camps, de les valls sóc el llir.
Ma coloma gentil, amb el pit blanquet,
va, com rosa entre espines, d'amigues en mig,
ma coloma gentil amb el pit blanquet.

Com la murtra florí i embaumà l'airet
entre els arbres eixores del boscam, mon amat
va entremig dels amics, dels més joves amics.
Mon amat on és, mon ben amat?

CANÇÓ DE BRESSOL

A. ARSÈNIEV

Dorm, ninet bufó qui estimo,
fes nonetes, fes non-non;
dorm tranquil, que jo vigilo
sens repòs el teu dolç son.

El bon Déu des les altures
guaita dintre el teu bressol;
dorm, mon àngel, ma ventura,
fes non-non que és post el sol.

Dorm, en tant no saps de penes,
fes nonetes sens frigar;
dorm, en tant guanyar no deguis
cada dia el nostre pa.

Dorm, en tant que jo t'amoixo
i cantant et duc la son;
mentre et bresso, mentre et bresso
fes nonetes, fes non-non.

CANÇÓ ORIENTAL

A. KOLTZOV

La rosa atrau el rossinyol
i ell dia i nit li canta al volt;
la rosa escolta ben callada...
Així amb sa lira un trobador
diu a una noia sa dolor;
mes no sap pas la jove amada
a qui el seu cant pogué endreçar,
perquè és tan trist el seu cantar.

EN LES RUÏNES D'UNA ABADIA

VICTOR HUGO

Sols, tots dos, contents cantant, dolça aimfa, com fruïm del maig que el gran Déu envia!	Hom esfulla els gessamins bo i fent fressa lla on feia els pres divins l'abadessa.
Quins riures van lluminant l'ombra erma que ans omplien fronts tot blancs cors sens esma!	Hom s'encalça, fuig, s'atrau, i holocauste fa al nin Amor en la pau del vell claustre.
Ara essent de poc casats hom s'hi esplaia amb cançons i crits variats; vida gaia!	Hom s'amoixa a cada instant vida meua! Hom es va petonejant sense treva
Llur ressò ja escampa el vent qui tremola; tot al tenebrós convent és tabola.	sofa els arcs, els forts pilans i entre els marbres, com els ocellets ho fan entre els arbres!

Trad. de Joaquim Pena

ROMANÇA

PAU BOURGET

L'ànima esbravada i sensible,
tan flairosa, tan apacible,
dels llirs divins que jo collí
al bell jardí clar de ta pensa,
on, doncs, el vent esquiu la llença
eixa ànima qui em corferí?

Ja ni una lleu sentor no resta
de la blanesa tan celesta
dels jorns en què em voltà suau
boirina excelsa i perfumada
feta d'esper, d'amor sortada,
de beatitud i de pau?

Trad. de Antoni Colomé

AFECCIÓ!

H. DE GILM

Prou que ho saps, amada meua:
quan no et tinc patesc sens treva,
puix que Amor m'ha el cor malmès,
grans mercès!

Per la llibertat brindava,
d'amefista el beire alçava
del teu sacre gest empès,
grans mercès!

I tot mal esprit llunyares,
àdhuc vida nova em dares;
ben feliç ton cor m'ha pres,
grans mercès!

Trad. de Joaquim Pena

NEVADA

ADA NEGRI

Pel camp i per la via
sens fressa cau lleuger
blanca neu joganera,
pia.

Dansa la fulla blanca
per l'ample cel festosa
i en el terrer es posa
franca.

Mes en la calma immensa
torna al trist cor la vida
i en una amor dormida
pensa.

En quietes formes, llesta
pels parcs i corrioies,
feulats i fumeroles
resta.

Tot dolça pau bolcalla;
dintre l'oblit s'aferra
i indiferent la terra
calla.

PROGRAMA

I

Com una papallona.	Scarlatti (D.)
El curiós	Schubert
Plorant el cel una llarma vessà	Schumann
Primavera i amor	Franz
Nocturn	Franck
Serenata	Brahms

II

Perquè restar soleta?	Saint - Saëns
Camí de la pàtria	Grieg
En les ruïnes d'una abadía	Fauré
Romança	Debussy
Afecció	Strauss
Nevada	Respighi

III

Cançó del bosc bru	Borodin
Cant jueu	Mussorgski
Cançó de bressol	Balàkirev
Cançó oriental	Rimski - Korsakov
Tot passa	Ragmàninov
El meu terrer	Gretxanínov

Piano "Cussó Sfha"

TEXT CATALÀ DE LES CANÇONS

TRADUCCIONS APLICADES A LA MÚSICA

COM UNA PAPALLONA

Com una papallona vaig vers aquella flama que al pit el cor m'inflama i mort no em vol donar.	La teva suau carona, si el foc en mi fa créixer, al pobre cor qui es queixa conhort bé li darà.
--	--

EL CURIÓS

(Del cicle de cançons «La bella molinera»)

GUILLEM MÜLLER

Cap flor jo no pregunto, tampoc l'estrella endalt; per elles no sabria el què conèixe'em cal. Jo cap jardí no cuido, és lluny l'estrella d'or; amat rierol vols dir-me si m'ha enganyat el cor? Oh clar rierol qui estimo, com ets avui callat!	Saber vull una cosa un mot saber m'és grat. Es «si» una parauleta i l'altre mot és «no». Aquests dos mots enclouen el món per mi millor. Oh clar rierol qui estimo, no siguis tan estrany! No vols encara dir-me, rierol, si és que ella em plany?
--	---

PLORANT EL CEL UNA LLARMA VESSÀ

F. RÜCKERT

Plorant el cel una llarma vessà qui en mig de la mar perduda es trobà. Gentil petxina al punt vingué: Tu fina perla amb mi deus ser. Sens pò en les ones pots mirar-te,	jo en mig les aigües vull gronxar-te, oh tu mon joi, tu mon neguit, del cel oh llarma dins mon pit! Permet, oh Cel, que mon ànima pura de pura gota tingui cura.
---	--

PRIMAVERA I AMOR

HOFFMANN DE FALLERSLEBEN

L'Amor dormia en un roser, cridant la Primavera ve; l'Amor la sent, s'esvetlla joliu, des les poncelles mira i riu i pensa que és encara aviat i al son tranquil s'és prest lliurat.	Mes ella no el vol pas així i el besa cada bon matí, de l'alba a sol ponent li riu fins que ell ha obert son cor esquiu i calma son enyor roent, d'un raig de sol li fa present.
---	---

Traduccions de *Antoni Colomé*

NOCTURN

FOURCAUD

Oh tèbia nit, oh nit serena, misteri sens obscuritat! Negra és la vida i d'ansies plena, oh tèbia nit, oh nit serena, dóna a mi fa placiditat! Oh clara nit, nit estelada, vers mi ton esguard bell descén. Llumena mon aima emboirada, oh clara nit, nit estelada, dón-me clarícia al pensament!	Oh santa nit, nit silenciosa, plena de pau i de dolçor! Ma vida és trista i melangiosa, oh sant nit, nit silenciosa, dón-me el silenç confortador! Oh immensa nit, oh nit divina, qui ets font de delícia suau, pren mon ésser tot en ta sina, oh immensa nit, oh nit divina, dón-me als ulls la son i la pau!
--	---

SERENATA

KUGLER

La lluna lluu a la muntanya, bon temps pels enamorats; al parc la font remoreja, la calma regna als poblats. Sota la reixa, dins l'ombra, hi ha tres estudiants portant	flabiol, violí i bandúrria qui sonen tot d'una, cantant. El cant s'esquillia en la cambra on la donzella dorm; veient en somni el ros nuvi, mormola: «No em deixis, no!»
--	---

Traduccions de *Joaquim Pena*

PERQUÈ RESTAR SOLETA?

J. L. CROZE

Perquè restar soleta guardant aquests moltons? Què pot fer la noieta sols amb gaiat, pobreta, per batre els llops glotons? Amb mi, lla en mig la plana, ve per guardà'm millor Pere, el gentil pastor... Filo, sens fer remor, en mig mos dits la llana.	Pere és dolç, és ardit, sa paraula manyaga, de genolls ell m'ha dit: «Tu mon cor has ferit!» I ell heu mon cor en paga. Mes ell se'n és anat aprop d'una altra amada, i els llops fins m'han robat el gos de la ramada. Greus llarmes he vessat... Fus, fila sens remor! Pere, el gentil pastor. m'ha, ingrat, deixada!
---	---

CAMÍ DE LA PÀTRIA

A. O. VINJE

Jo veig els munts, les valls de ma contrada que antany en ma infantesa tant vegí; el sol daurà la terra benaurada, ma pàtria qui del lluny tostemps volgui. I quan contents mos ulls l'han albirada els dolços temps d'infant de cop sentí; posar-me vull damunt son pit de mare, vull seure als seus genolls com nin encara.	I com corprès en eixa bella estada on la vritat la vida colorí, ve a mi un bell somni, apar visió daurada, tal com abans quan era noi vegí. I sento fonament: vull reposada trobà en eix port de pau on hec la fi! Probà altra sort millor jamai voldria que viure ací, morí en la terra mía!
--	--

Traduccions de *Antoni Colomé*

TOT PASSA

D. RATHAUS

Tot passa prest i mai no torna enrera.
Breu és la vida, fuig en un instant.
On són els mots de nostra amor primera?
On és l'albada que era nostre encant?

La flô esclatant perd tota sa bellesa;
la flama més encesa prompte es mor;
l'onada vé d'una altra onada empesa...
i cants alegres ja no té el meu cor!

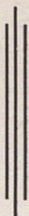
EL MEU TERRER

A. TOLSTOI

Car ferrer, ferrer vibrant!
Braus corsers qui corren,
àligues a vols xisclant,
llops qui al bosc udolent!

Visca mon terrê estimat!
Visquen ses florestes,
rossinyols cantant al prat,
plans erms, vents, tempestes!

Traduccions de *Antoni Colomé*

SALA MOZART

CANUDA, 31

RECITAL DE CANÇONS

VÀLIA SOKOLOVA

CANTATRIU

JOSEP CAMINALS

PIANISTA

DISSABTE 9 DE MAIG DE 1931
A LES 10 DEL VESPRE

CANÇÓ DEL BOSC BRU

A. BORODIN

El bosc bru vibrant,
el bosc bru, xiulant
diu son cant.
Cant antic i ver,
conegut, sincer.
Va cantant com vivien
ben lliures ben ampla llibertat,
com la força tenien
i forts els ha tornat,

com la llibertat més furient vingué,
com més ample vol cada cop prengué,
greu venjança volgué alcançar,
per les viles rabent entrà,
del contrari es mofà i a pler rigué,
i per treure's la set son sang begué
com volgué.
L'ampla llibertat
forts els ha tornat!

CANT JUEU

L. MEI

Sóc floreta dels camps, de les valls sóc el llir.
Ma coloma gentil, amb el pit blanquet,
va, com rosa entre espines, d'amigues en mig,
ma coloma gentil amb el pit blanquet.

Com la murtra florí i embaumà l'airet
entre els arbres eixorcs del boscam, mon amat
va entremig dels amics, dels més joves amics.
Mon amat on és, mon ben amat?

CANÇÓ DE BRESSOL

A. ARSÈNIEV

Dorm, ninet bufó qui estimo,
fes nonetes, fes non-non;
dorm tranquil, que jo vigilo
sens repòs el teu dolç son.

El bon Déu des les altures
guaita dintre el teu bressol;
dorm, mon àngel, ma ventura,
fes non-non que és post el sol.

Dorm, en tant no saps de penes,
fes nonetes sens trigar;
dorm, en tant guanyar no deguis
cada dia el nostre pa.

Dorm, en tant que jo t'amoixo
i cantant et duc la son;
mentre et bresso, mentre et bresso
fes nonetes, fes non-non.

CANÇÓ ORIENTAL

A. KOLTZOV

La rosa atrau el rossinyol
i ell dia i nit li canta al volt;
la rosa escolta ben callada...
Així amb sa lira un trobador
diu a una noia sa dolor;
mes no sap pas la jove amada
a qui el seu cant pogué endreçar,
perquè és tan trist el seu cantar.

EN LES RUÏNES D'UNA ABADIA

VICTOR HUGO

Sols, tots dos, contents cantant, dolça aimfa, com fruïm del maig que el gran Déu envia!	Hom esfulla els gessamins bo i fent fressa lla on feia els prescs divins l'abadessa.
Quins riures van lluminant l'ombra erma que ans omplien fronts tot blancs cors sens esma!	Hom s'encalça, fuig, s'atrau, i holocauste fa al nin Amor en la pau del vell claustre.
Ara essent de poc casats hom s'hi esplaia amb cançons i crits variats; vida gaia!	Hom s'amoixa a cada instant vida meua! Hom es va petonejant sense treva
Llur ressò ja escampa el vent qui tremola; tot al tenebrós convent és tabola.	sota els arcs, els forts pilans i entre els marbres, com els ocellets ho fan entre els arbres!

Trad. de Joaquim Pena

ROMANÇA

PAU BOURGET

L'ànima esbravada i sensible,
tan flairosa, tan apacible,
dels llirs divins que jo colli
al bell jardí clar de fa pensa,
on, doncs, el vent esquiu la llença
eixa ànima qui em corferí?

Ja ni una lleu sentor no resta
de la blanesa tan celesta
dels jorns en què em voltà suau
boirina excelsa i perfumada
feta d'esper, d'amor sortada,
de beatitud i de pau?

Trad. de Antoni Colomé

AFECCIÓ!

H. DE GILM

Prou que ho saps, amada meua:
quan no et fins patesc sens treva,
puix que Amor m'ha el cor malmès,
grans mercès!

Per la llibertat brindava,
d'amefista el beire alçava
del feu sacre gest empès,
grans mercès!

I tot mal esprit llunyares,
adhuc vida nova em dares;
ben feliç ton cor m'ha pres,
grans mercès!

Trad. de Joaquim Pena

NEVADA

ADA NEGRI

Pel camp i per la via
sens fressa cau lleuger
blanca neu joganera,
pia.

Dansa la fulla blanca
per l'ample cel festosa
i en el terrer es posa
franca.

Mes en la calma inmensa
torna al trist cor la vida
i en una amor dormida
pensa.

En quietes formes, llesta
pels parcs i corrioies,
teulats i fumeroles
resta.

Tot dolça pau bolcalla;
dintre l'oblit s'aferra
i indiferent la terra
calla.

PROGRAMA

I

Com una papallona.	Scarlatti (D.)
El curiós	Schubert
Plorant el cel una llarma vessà	Schumann
Primavera i amor	Franz
Nocturn	Franck
Serenata	Brahms

II

Perquè restar soleta?	Saint - Saëns
Camí de la pàtria	Grieg
En les ruïnes d'una abadía	Fauré
Romança	Debussy
Afecció	Strauss
Nevada	Respighi

III

Cançó del bosc bru	Borodin
Cant jueu	Mussorgski
Cançó de bressol	Balàkirev
Cançó oriental	Rimski - Korsakov
Tot passa	Ragmàinov
El meu terrer	Gretxaninov

Piano "Cussó Sfha"

TEXT CATALÀ DE LES CANÇONS

TRADUCCIONS APLICADES A LA MÚSICA

COM UNA PAPALLONA

Com una papallona
vaig vers aquella flama
que al pit el cor m'inflama
i mort no em vol donar.

La teva suau carona,
si el foc en mi fa créixer,
al pobre cor qui es queixa
conhort bé li darà.

EL CURIÓS

(Del cicle de cançons «La bella molinera»)

GUILLEM MÜLLER

Cap flor jo no pregunto,
tampoc l'estrella endalt;
per elles no sabria
el què conèixe'em cal.

Jo cap jardí no cuido,
és lluny l'estrella d'or;
amat rierol vols dir-me
si m'ha enganyat el cor?

Oh clar rierol qui estimo,
com ets avui callat!

Saber vull una cosa
un mot saber m'és grat.

Es «sí» una parauleta
i l'altre mot és «no».

Aquests dos mots enclouen
el món per mi millor.

Oh clar rierol qui estimo,
no siguis tan estrany!

No vols encara dir-me,
rierol, si és que ella em plany?

PLORANT EL CEL UNA LLARMA VESSÀ

F. RÜCKERT

Plorant el cel una llarma vessà
qui en mig de la mar perduda es trobà.
Gentil petxina al punt vingué:
Tu fina perla amb mi deus ser.
Sens pô en les ones pots mirar-te,

jo en mig les aigües vull gronxar-te,
oh tu mon joi, tu mon neguit,
del cel oh llarma dins mon pit!
Permet, oh Cel, que mon ànima pura
de pura gota tingui cura.

PRIMAVERA I AMOR

HOFFMANN DE FALLERSLEBEN

L'Amor dormia en un roser,
cridant la Primavera ve;
l'Amor la sent, s'esvetlla joliu,
des les poncelles mira i riu
i pensa que és encara aviat
i al son tranquil s'és prest lliurat.

Mes ella no el vol pas així
i el besa cada bon matí,
de l'alba a sol ponent li riu
fins que ell ha obert son cor esquiu
i calma son enyor roent,
d'un raig de sol li fa present.

Traduccions de *Antoni Colomé*

NOCTURN

FOURCAUD

Oh fèbia nit, oh nit serena,
misteri sens obscuritat!
Negra és la vida i d'ansies plena,
oh fèbia nit, oh nit serena,
dóna a mi fa placiditat!
Oh clara nit, nit estelada,
vers mi ton esguard bell descén.
Llumena mon aima emboirada,
oh clara nit, nit estelada,
dón-me clarícia al pensament!

Oh santa nit, nit silenciosa,
plena de pau i de dolçor!
Ma vida és trista i melangiosa,
oh sant nit, nit silenciosa,
dón-me el silenç confortador!
Oh immensa nit, oh nit divina,
qui ets font de delícia suau,
pren mon ésser tot en ta sina,
oh immensa nit, oh nit divina,
dón-me als ulls la son i la pau!

SERENATA

KUGLER

La lluna lluu a la muntanya,
bon temps pels enamorats;
al parc la font remoreja,
la calma regna als poblats.
Sota la reixa, dins l'ombra,
hi ha tres estudiants portant

flabiol, violí i bandúrria
qui sonen tot d'una, cantant.
El cant s'esquitlla en la cambra
on la donzella dorm;
veient en somni el ros nuvi,
mormola: «No em deixis, not!»

Traduccions de *Joaquim Pena*

PERQUÈ RESTAR SOLETA?

J. L. CROZE

Perquè restar soleta
guardant aquests moltons?
Què pot fer la noieta
sols amb gaiat, pobreta,
per batre els llops glotons?
Amb mi, lla en mig la plana,
ve per guardà'm millor
Pere, el gentil pastor...
Filo, sens fer remor,
en mig mos diis la llana.

Pere és dolç, és ardit,
sa paraula manyaga,
de genolls ell m'ha dit:
«Tu mon cor has ferit!»
I ell heu mon cor en paga.
Mes ell se'n és anat
aprop d'una altra amada,
i els llops fins m'han robat
el gos de la ramada.
Greus llarmes he vessat...

Fus, fila sens remor!
Pere, el gentil pastor.
m'ha, ingrat, deixada!

CAMÍ DE LA PÀTRIA

A. O. VINJE

Jo veig els munts, les valls de ma contrada
que antany en ma infantesa tant vegí;
el sol daurà la terra benaurada,
ma pàtria qui del lluny tostemps volgui.
I quan contents mos ulls l'han albirada
els dolços temps d'infant de cop sentí;
posar-me vull damunt son pit de mare,
vull seure als seus genolls com nin encara.

I com corprès en eixa bella estada
on la vritat la vida colorí,
ve a mi un bell somni, apar visió daurada,
tal com abans quan era noi vegí.
I sento fonament: vull reposada
trobà en eix port de pau on hec la fi!
Probà altra sort millor jamai voldria
que viure ací, morí en la terra mía!

Traduccions de *Antoni Colomé*

Les Jeudis 22 et 29 Novembre 1923, à 21 heures

Maria BARRIENTOS

ET

JOAQUIN NIN

donneront

**DEUX FESTIVALS
de Musique Espagnole**

Joaquín NIN

Sous le Haut Patronage de
S. M. le Roi Alphonse XIII

Théâtre des
CHAMPS-ÉLYSÉES

Théâtre des

CHAMPS-ÉLYSÉES

**DEUX
FESTIVALS**

de MUSIQUE ESPAGNOLE

Sous le Haut Patronage de S. M. le Roi Alphonse XIII

donnés par

MARIA BARRIENTOS

ET

JOAQUIN NIN

Les Jeudis 22 et 29 Novembre 1923, à 21 heures

Maria Barrientos

PREMIER FESTIVAL

Le Jeudi 22 Novembre 1923, à 21 heures

PROGRAMME

1. **Deux chants populaires basques** (1re audition)... PADRE SAN SEBASTIAN
a Uründik ikusten dut. *b* Nik baditut.
- Cinq Tonadillas anciennes** (1re audition)...
c Tirana..... AUTEUR INCONNU
d El remedo del gato GUILLERMO FERRER
e El luto de Garrido PABLO ESTEVE
f Tirana BLAS DE LASERNA
g Les amantes chasqueados..... BLAS DE LASERNA
 (La basse de ces tonadillas réalisée par JOAQUIN NIN)
- Polo** (1re audition) MANUEL GARCIA
 (Basse librement réalisée par JOAQUIN NIN)
 MARIA BARRIENTOS
2. Sonate en ré majeur
 Sonate en ré bémol PADRE SOLER
 Sonate en ré majeur 1729-1783
 Sonate en fa dièze
 (Sonates extraites d'un cahier manuscrit et inédit, gracieusement offert
 par M. HENRI PRUNIÈRES à M. NIN)
 Sonate en ré..... MATEO ALBENIZ
 (Sonate extraite d'un cahier manuscrit et inédit, gracieusement offert
 par le Père NEMESIO OTANO à M. NIN)
 JOAQUIN NIN
3. **Trois Tonadillas** ENRIQUE GRANADOS
 (dans le style ancien).
a La Maja dolorosa, n°s 1 et 3. *b* La Maja de Goya. *c* El Callejeo.
Deux mélodies inédites, 1re audition..... GRANADOS
d No lloreis ojuelos. *e* Cantar.
 MARIA BARRIENTOS
4. **Sonate Pittoresque**, (1re audition)..... JOAQUIN TURINA
 Sanlúcar de Barrameda
a En la Torre del Castillo. *b* Siluetas de la Calzada.
c *d* La Playa — Les Pescadores en Bajo de Guña.
 JOAQUIN NIN
5. **Sept chansons populaires** MANUEL DE FALLA
a El pano moruno. *b* Seguidilla murciana. *c* Asturiana. *d* Jota.
e Nana (berceuse). *f* Canción. *g* Polo.
 MARIA BARRIENTOS
 Piano STEINWAY

SECOND FESTIVAL

Le Jeudi 29 Novembre 1923, à 21 heures

PROGRAMME

1. **Poema** (1re audition)..... JOAQUIN TURINA
a Dedicatoria (piano seul). *b* Nunca olvida. *c* Con-
 tares. *d* Los dos miedos.
2. **Dos melodias epigramaticas** (1re audition)..... AMADEO VIVES.
e No vayas Gil al sotillo. *f* Ella yo y un genovès.
L'Émigrant (1re audition)..... AMADEO VIVES.
 MARIA BARRIENTOS
3. **Escenas Poéticas** (1re audition)..... GRANADOS.
a Al suplicio. *b* Invierno (muerte del ruiseñor).
Escenas Románticas (d'après une version inédite) GRANADOS.
c Mazurca. *d* Berceuse. *e* Chopin.
El Pelele (le pantin)..... GRANADOS.
 JOAQUIN NIN
4. **Quatre Tonadillas** (dans le style ancien)..... GRANADOS.
a El mirar de la maja. *b* El tralala y el punteado.
c. El majo tímido. *d* El najo discreto.
Elegia Eterna (1re audition)..... GRANADOS.
 MARIA BARRIENTOS
5. **Chanson et danse** (populaires)..... FRÉDÉRIC MOMPOU.
Jeunes filles au Jardin » »
Andaluzá MANUEL DE FALLA.
El Puerto..... ISAAC ALBENIZ.
Triana » »
 JOAQUIN NIN
6. **Huit chansons populaires** (1re audition)..... JOAQUIN NIN.
 (d'une collection de vingt chansons actuellement
 à l'édition chez Max Eschig).
a Galicienne. *b* Galicienne. *c* Chanson du comte
 Sol. *d* Malaguena. *e* Montagnarde. *f* Saeta. *g* Jota
 Tortosina. *h* Jota Valenciana.
Planý (plainte), chant populaire catalan..... ENRIC MORENA.
 MARIA BARRIENTOS
 Piano STEINWAY

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

TERCER I DARRER CONCERT

MARIA BARRIENTOS

TOMÀS TERAN

Dimecres, 11 de Març, de 1925

a tres quarts de deu del vespre

PROGRAMA

PER PIETÀ NON DIRMI ADDIO (ària).....	BEETHOVEN
ARIA DE LA FLAUTA (de l'oratori ODA A SANTA CECILIA).....	HAENDEL
MENTRE DORMI.....	PERGOLES
LUSINGA LA SPEME.....	COSTANZI
PHILEMON ET BAUCIS (ària).....	GOUNOD

Maria BARRIENTOS

II

CATHÉDRALE ENGLOUTIE.....	DEBUSSY
TROIS MOUVEMENTS PERPÉTUELS.....	POULENC
PETITE BRUNE.....	
SORCIÈRE.....	de la suite "Prole de Bébé" VILLA-LOBOS
PETITE PAUVRE.....	
LE POLICHINELLE.....	
LOS REQUIEBROS.....	GRANADOS

Tomàs TERAN

III

Primera audició de

LE COQ D'OR

de RIMSKY-KORSAKOW

(Selecció per a cant i piano deguda a MARIA BARRIENTOS)

Maria BARRIENTOS

DESPATX DE LOCALITATS.— Unió Musical Espanyola, concessionari Francesc Martí, Portal de l'Angel, 1 i 3, de 3 a 7 de la tarda. El dia de concert, al Palau de la Música Catalana. LES ENTRADES NO SERAN DESPATXADES MES QUE AL MATEIX PALAU, EL MATEIX DIA DEL CONCERT.

SEGON CONCERT

MARIA BARRIENTOS

TOMÀS TERAN, pianista

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Diumenge, 8 març de 1925, a les cinc de la tarda

PROGRAMA

I

URUNDIK IKUSTENDUT (cançó popular vasca) .	P. SAN SEBASTIAN
LOS AMANTES CHASQUEADOS	BLAS DE LASERNA
(harmonització de JOAQUIM NIN).	
TIRANA	Autor desconegut
(harmonització de JOAQUIM NIN).	
NO LLORÉIS OJUELOS	GRANADOS
CANTAR	TURINA
LA MARE DE DÉU	NICOLAU
LA PASTORETA.....	ALIÓ
ELEGIA ETERNA.....	GRANADOS

CANT I PIANO

II

EVOCACIÓN..	} de la suite «IBERIA».....	ALBÉNIZ
EL PUERTO..		
NAVARRA ...		
ALMERÍA		
TRIANA.....		

PIANO

III

NO VAYAS, GIL, AL SOTILLO	AMADEO VIVES
ELLA, YO Y UN GENOVÉS	
SIETE CANCIONES POPULARES.....	M. DE FALLA

- EL PAÑO MORUNO.
- SEGUIDILLA MURCIANA.
- ASTURIANA.
- JOTA.
- NANA.
- CANCIÓN.
- POLO.

CANT I PIANO

Piano STEINWAY, cedit per la casa IZABAL

Queda prohibit entrar o sortir de la Sala durant l'execució de les obres

PREUS

LOCALITATS	ABONAMENT ALS TRES CONCERTS	DIARI
	PESETES	PTES.
SENSE ENTRADES		
Llotges pati	170	75
» amfiteatre	135	60
AMB ENTRADA		
Sillons pati i amfiteatre I.	27	12
Circulars pati	20	9
Graderia pati	14	6
Seti numerat, I rengle	18	8
» » II a V rengles	12	5
ENTRADA GENERAL		2

Impostos a càrrec del públic.

DESPATX D'ABONAMENT I DIARI

«UNIO MUSICAL ESPANYOLA» concessionari FRANCESC MARTÍ,
Portal de l'Àngel, 1 i 3

Dies festius, de 5 a 8 tarda, a l'Administració del Palau de la Mú-
sica Catalana

Les entrades generals només seran despatxades a la taquilla del Palau
el dia de cada concert.

MARIA BARRIENTOS

TRES CONCERTS EXTRAORDINARIS

QUARESMA 1925

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

REPERTORI GENERAL

de les obres que seran interpretades en aquests tres concerts per l'il·lustre cantatriu

MARIA BARRIENTOS

amb la cooperació de **TOMÀS TERAN**, pianista

I Concert: Dimecres, 4 març, nit

II Concert: Diumenge, 8 març, tarda

III Concert: Dimecres, 11 març, nit

1925

HAENDEL	{	AH! S'IL SAVAIT L'ENNUI DE GALATÉE.	
		ARIA DE LA FLAUTA, (de L'ODA A SANTA CECÍLIA).	
PERGOLESI		MENTRE DORMI.	
COSTANZI		LUSINGA LA SPEME.	
CARISSIMI		COSI VOLETE, COSI SARÀ.	
RAMEAU		ROUSSIGNOLS AMOUREUX (arieta).	
SCARLATTI		LA VIOLETTE.	
	{	CRUDELE, A NO MIO BENE	
		BATTI, BATTI, O BEL MAZETTO }	(de «DON JOAN»)
MOZART		UN MOTO DE GIOIA.	
		ZEFFIRETTI LUSINGHIÈRE.	
BEETHOVEN		PER PIETÀ NON DIRMI ADDIO (ària).	
GOUNOD		PHILEMON ET BAUCIS (ària).	
RIMSKY-KORSAKOW		LES DIAMANTS.	

Primera audició de

LE COQ D'OR

selecció per a cant i piano de la cèlebre òpera de Rimsky-Korsakow, de la qual MARIA BARRIENTOS porta donades als Estats Units, en diferents temporades, més de 40 representacions amb èxit triomfal.

MÚSICA IBÉRICA

P. SAN SEBASTIÁN.	URUNDIK IKUSTENI UT (cançó popular vasca).
BLAS DE LASERNA.	LOS AMANTES CHASQUEADOS (harmonitzat per JOAQUIM NIN).
Anònim	TIRANA (harmonitzat per JOAQUIM NIN).
GRANADOS	{ NO LLORÉIS OJUELOS.
	{ ELEGÍA ETERNA.
TURINA	CANTAR.
AMADEO VIVES	{ NO VAYAS GIL AL SOTILLO.
	{ ELLA, YO Y UN GENOVÉS.
M. DE FALLA	SIETE CANCIONES POPULARES
	a) EL PAÑO MORUNO.
	b) SEGUIDILLA.
	c) ASTURIANA.
	d) JOTA.
	e) NANA.
	f) CANCIÓN.
	g) POLO.
ALIÓ	LA PASTORETA.
NICOLAU	LA MARE DE DÉU.

La segona part de cada concert estarà confiada a l'eminent pianista **TOMÀS TERAN** que interpretarà diverses obres romàntiques, modernes i ultramodernes

ADVERTENCIAS

Los socios que, sin trasladar su domicilio fuera de Gijón, se diesen de baja, si desean inscribirse nuevamente como socios, pagarán **sesenta pesetas** como cuota de reingreso.

En los casos de ausencia temporal de la Sociedad por luto de padres, hijos hermanos o cónyuges, *exclusivamente*, se puede conservar el derecho al reingreso mediante una cuota mensual de dos pesetas los meses que haya conciertos, y la ordinaria en los restantes.

Serán ocupadas las localidades del teatro, sin otra limitación que el derecho de prioridad, y los palcos no se considerarán ocupados hasta tanto que lo estén todos sus asientos.

Los socios que lleguen retrasados se servirán esperar el pequeño descanso de uno a otro número del programa para ocupar la localidad.

Domicilio social: Domínguez Gil, 14, entresuelo.

Horas de oficina: De seis a siete de la tarde.

Imp. LA FE, Gijón

SOCIEDAD FILARMÓNICA DE GIJÓN

AÑO XXIII

CONCIERTO 9

Marise Saglia

Cantante

Teatro Jovellanos

Miércoles 26 de Noviembre 1930

A las Siete en punto de la tarde

Concierto 260 de la Sociedad

PROGRAMA

PRIMERA PARTE

Dur dicesti	LOTTI.
Ich grolle nicht (No te odio)	SCHUMANN.
Berceuse	BRAHMS.
Pioggia	RESPIGHI
Sanson e Dalila (2.º acto)	SAINT-SAENS.
Noche de primavera	SCHUMANN.

SEGUNDA PARTE

La campana	SAINT-SAENS.
Le dit de celui qui part	SMITH
La ola y la campana	DUPARC.
Crepúsculo	LOZANO.
Del cabello más sutil	OBRADORS.
Canción asturiana	FALLA.
El paño moruno	»

TERCERA PARTE

Tres canciones populares rusas	BALAKIREFF.
La Feria de Sorotchinzi (2.º acto)	MUSSORGSKY.
Canción oriental	RIMSKY-KORSAKOFF
La Estepa	GRETCHANINOFF.
¡Hopack!, danza rusa	MUSSORGSKY.
La mujer del soldado	RACHMANINOFF.

DESCANSOS DE 15 MINUTOS.

Las puertas del Teatro se abrirán a las SEIS y MEDIA.

No se debe ocupar ni dejar ninguna localidad mientras se estén ejecutando las obras del concierto.

MARISE SAGLIA

Esta eminente cantante (mezzo-soprano) de ópera y concierto nació en París, e hizo sus estudios en el Conservatorio de aquella capital, obteniendo brillantes notas en los exámenes de piano y de canto. Perfeccionóse con Albers, Rouart y el célebre barítono Laffitte. Debutó, siendo muy joven, en los *Conciertos Clásicos* de Montecarlo, con éxito tal, que los críticos la apreciaron extraordinarias cualidades de voz – de un timbre aterciopelado, potente y cálido – y de interpretación llena de exquisiteces en todos los matices e inflexiones

Sus actuaciones han sido luego frecuentes en la escena y en el concierto, consolidándose y acrecentándose su fama. Y sólo tiene 23 años,